

«Φωτιά και τσεκούρι»

"Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους"
Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

«Ότι εκύκλωσαν με κύνες πολλοί συναγωγή πονηρουμένων περιέσχον με. Διεμερίσαντο τὰ ἰμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον» (Ψαλμ. ΚΑ' (21)

συνεχίζεται στη σελ. 2

ΟΙ ΔΕΚΑ ΠΛΗΓΕΣ -ΜΑΓΑΡΙΣΙΕΣ

Θυμάμαι, πριν από μερικά χρόνια, υπηρετούσα σε σχολείο χωριού του νομού Κιλίκης, που βρίσκεται στις υπώρειες του όρους Μπέλες, στα σύνορα με το υπερψάλιο ανθυποκρατίδιο των Σκοπίων. Το σχολείο παλιό, με θέα εξαιρετική στο κατάφυτο βουνό, χρησι-

συνεχίζεται στη σελ. 2

ΤΑ «ΒΑΚΟΥΦΙΚΑ»

Οι Μουσουλμάνοι τα σεβάστηκαν οι Χριστιανοί τα καταπάτησαν

Τα «Βακούφικα» υπήρχαν από εκατοντάδες χρόνια και προέρχονταν από δωρεές ευσεβών αρχόντων ή απλών ανθρώπων σε ναούς και Μοναστήρια. Αυτή την παρακαταθήκη την σεβάστηκαν οι Οθωμανοί στα τετρα-

συνεχίζεται στη σελ. 8

Η Θεός πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπώλετο

Μέρες τώρα ακροαζόμαστε τὸ χτύπημα τῶν ἤλων κι ὁ ἕνας ἐρωτᾷ τὸν ἄλλον: Ποιὸν καρφῶνουν; Μὰ δὲν ὑπάρχουνε πιά γύφτοι.

Ποιοὶ ἐτοίμασαν τὰ καρφιά καὶ ποιοὶ παράνομο

συνεχίζεται στη σελ. 5

ΨΑΛΤΙΚΑ

- ΑΠΟ ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ... ΜΑΥΡΗ ΜΑΥΡΙΛΑ ΠΛΑΚΩΣΕ!
- ΕΦΙΑΛΤΗΣ!
- ΤΑ ΒΑΚΟΥΦΙΚΑ

σελ. 8

“Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως” (Α΄ Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΑ ΛΡ. ΦΥΛΛΟΥ 245 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΔΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2017

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ ΚΑΤΗΦΟΡΙΖΕΙ ΣΕ ΒΑΡΑΘΡΟ !

ΣΕΛ. 5

συνεχίζεται στις σελ.4

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Είναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

- Α) Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΑΠΟ ΕΥΛΟΓΙΑ, ΚΑΤΑΝΤΗΣΕ “ΚΑΤΑΡΑ”
- Β) “ΠΛΟΥΣΙΟΠΑΡΟΧΑ” ΘΑ ΖΟΥΝ ΠΛΕΟΝ ΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΧΗΡΕΣ !
- Γ) ΑΥΤΟ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΠΛΑΚΑ !

συνεχίζεται στη σελ.3

Το «ΟΧΙ»

Φθάνοντας η 28^η Οκτωβρίου, νιώθει κανείς την ανάγκη, κλείνοντας τα μάτια του, να γυρίσει με το νου του πίσω, σ' εκείνη την ημέρα, που η Ελλάδα δέχονταν την ιαμή αξίωση των Ιταλών να τους παραδώσουμε τα εθνικά μας εδάφη.

Η ημέρα αυτή για τον Ελληνισμό είναι ένας ακόμα κρίκος στην αλυσίδα των ατελείωτων ανατάσεων της ελληνικής φυλής μέσα στους αιώνες. Όλες οι χρυσές σελίδες της ιστορίας του Έθνους μας γράφτηκαν, από αρχαιοτάτων χρόνων, με τα «ΟΧΙ». Αυτή είναι η εθνική μας ταυτότητα και η ιδιοσυστασία μας: θυσίες, ολοκαυτώματα, ηρωισμοί και αίμα – αίμα ελληνικό που ανασταίνει το δέντρο της λευτεριάς.

Από τον Λεωνίδα των Θερμοπυλών, στον Κων/νο Παλαιολόγο της Πύλης του Ρωμανού, από την τουρκοκρατία στο Σούλι, το Μεσολόγγι, το Μανιά-

κι, την Αλαμάνα, τη Φιλική Εταιρεία, από τους Βουλγάρους στις εκατοντάδες άλλες περιπτώσεις όπου συναντάμε, είχαν την κοινή συνισταμένη, τα «ΟΧΙ» και έτσι κατόρθωσε να επιζήσει ο Ελληνισμός μέσα στους αιώνες.

Χαράματα 28^{ης} Οκτωβρίου 1940

Ας θυμηθούμε τα γεγονότα όπως γράφτηκαν τότε, διότι τα τελευταία χρόνια προσπαθούν να μας πείσουν μερικοί μικρόψυχοι, εμπαιθείς και ανιστόρητοι – συνεπικουρούμενοι από τα Μ.Μ.Ε. – ότι το «ΟΧΙ» δεν το είπε ο Μεταξάς αλλά ο ελληνικός λαός, που εκείνη την ώρα κοιμόνταν!

Ήταν 3^η Ξημερώματα της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940, όταν ο Ιταλός Πρέσβης ΕΜ. Grazzi έφθασε στην μονοκατοικία του Μεταξά (οδός Δαγκλή στην Κηφισιά). Ο σκοπός χωροφύλακας χτυπάει το εσωτερικό κουδούνι. Ο Μεταξάς κατεβαίνει τις σκάλες φορώντας

συνεχίζεται στις σελ. 3

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ 12 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ (1974 - 2017) 30ο μέρος

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μετά από τρίμηνη διακοπή του παραπάνω θεματός μας, λόγω της απάντησής μας στο μητροπολίτη Αλκαλοχωρίου κ. Ανδρέα που σε ένα κακό δημοσίεμά του στην εφημερίδα των Αθηνών «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» μετέφερε μια αρμάδα ψευδών και συκοφαντιών προς ένα φωτισμένο ηγέτη, άνθρωπο πίστεως και αγάπης, με προφητική διωρατικότητα, τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο Α΄ Κοτσώνη και αναγκασθήκαμε να συνεχίσουμε τον επόμενο μήνα (Αύγουστος φ.243), με ερώτημα τον ομότιμο καθηγητή του Εκκλ. Δικαίου του Παν. Αθηνών κ. Ι. Κονιδάρη [που προλόγιζε το... περιπούδαστο σύγγραμμα «Η Εκκλησία κατά την δικτατορία 1967-1974» και εκθείαζε τον συγγραφέα του βιβλίου κ. Χάρη Ανδρεόπουλο, λέγοντας ότι έχει «εδραία επιστημονική κατάρτιση και αντικειμενική κρίση»,

το δε σύγγραμμα χαρακτήρισε ως «έργο-σταθμό» για την εκκλησιαστική ιστορία, αλλά και «εφαλτήριο» για περαιτέρω αναζητήσεις σε συναφείς κλάδους, όπως το Εκκλησιαστικό Δίκαιο ή και την πολιτική ιστορία του τόπου μας] αν είναι “ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ” (διδασκαρικό) ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ή “ΤΥΜΒΩΡΥΧΙΑ”, αλλ’ απάντηση από τον ίδιο δεν πήραμε. Αντ’ αυτού μας απάντησε ο συγγραφέας του βιβλίου Δόκτωρ Χ. Ανδρεόπουλος, όπου και τον αντικρούσαμε στο φύλλο 244/Σεπτ. 2017. Μετά την τρίμηνη αυτή διακοπή επανερχόμαστε στο καυτό θέμα που αναστάτωσε Σχολεία, μαθητές, γονείς, διδασκάλους, καθηγητές και μια πολύ μικρή μειοψηφία της κρατικής Ορθόδοξης ελληνικής εκκλησίας. Και γι’ αυτό τι αγώνα έκανε ο μακαριστός Ιερώνυμος Α΄ Κοτσώνης.

συνεχίζεται στη σελ.7

Η ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΟΡΝΕΙΟ

Να σταματήσει η προσπάθεια εντάξεως της Ελλάδος στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, ζητούσε ο Μητροπολίτης Φλωρίνης Αυγουστίνος Καντιώτης. Χαρακτήριζε την ΕΟΚ φωλιά αντιχριστιανισμού και υποστήριζε ότι θα μετατρέψει την Ελλάδα «σε διεθνές πορνείο».

Ο Μητροπολίτης Φλωρίνης σε μακρό άρθρο του στο περιοδικό του, έγραφε ότι η ΕΟΚ είναι σαν ένα «μεταξωτό σάκκο, μοιάζει όμορφος απ’ έξω αλλά πού μέσα του κρύβει κακά που προκαλούν αηδία και έμετό». Το άρθρο κατέληγε:

«Καλύτερα φτωχοί με τὸ Χριστὸ στὸ πλευρὸ μας, παρὰ πλούσιοι με τὸ διάβολο».

Ο Αύγουστίνος Καντιώτης τόνιζε ότι η ΕΟΚ είναι τὸ ἴδιο κακὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅσο τὸ ΝΑΤΟ καὶ οἱ ἀμερικανικὲς βάσεις. Καὶ θὰ σημάνη γιὰ τὴν Ἑλλάδα τὴν εἰσβολὴ ἑραστῶν τοῦ κακοῦ, τυχιδωικτῶν, ὑλιστῶν καὶ ἀθέων. (ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ 5-10-1977)

• **ΓΡΑΦΕΙ Ο Γ. ΣΕΦΕΡΗΣ:** «... **είμαι βέβαιος ότι τούτοι οι έλλεινοί δεν άντιπροσωπεύουν την Ελλάδα!!!**» Αν ζούσε ο φωτισμένος Έλληνας διανοούμενος και ποιητής τί θα έλεγε για τους τωρινούς που κυβερνούν σήμερα; Πώς θα αξιολογούσε όλο αυτό τό λεφούσι τών άνίκανων γραϊκύλων που βυθίζουν την Χώρα στά άζήτητα του πολτού της νεοεποχίτικης παρακμής;

• **ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ** άπαιδείας και «άποπλανήσεως» με τίς «**έμφυλες**» και «**έκφυλες**» προτάσεις του, σπέρνει τήν άμφιβολία στους μαθητές άν είναι άγόρια ή κορίτσια, Τήν άμφιβολία για τήν ταυτότητά τους. Έτσι θα προκύψουν μακροπρόθεσμα άβουλοι ψηφοφόροι για νά γεμίσουν τίς κάλπες με κάλπικες ψηφοφορίες που θα εύνοούν τίς έθνομηδενιστικές πλειοψηφίες. Αύτός είναι ό άπώτερος στόχος που εύνοεί επίσης τόν νεοεποχίτικο τρόπο ζωής, στερεώνοντας συνάμα και τήν κυριαρχία τών έλιτ καταπιεστών.

• **ΑΣ ΜΗ ΝΟΜΙΣΘΕΙ** ότι υπερβάλλουμε. Τό πρόβλημα για τόν τόπο είναι βαθύτερο. Οι άνθρωποι που κυβερνούν αυτή τή Χώρα έπέλεξαν ένσυνείδητα νά στρατευθούν μάχμοι και φανατισμένοι, σε ένα οργανωμένο στρατόπεδο πολιτικής «**ορθότητας**», όπου οι ιδεοληψίες τους έχουν άγγίξει τά όρια του έωσφορισμού. Το έωσφορισμό που όδηγεϊ τά έθνη στην αυτοκαταστροφή...

• «**ΟΜΟΙΟΣ ΟΜΟΙΟ!**» Στην παρέλαση τών «**υπερήφανων**» (10.6.2017) στην Πλ. Συντάγματος από 29 χώρες-πόλεις, άρχαίων «**Σοδόμων και Γομμόρας**», παρήλασε πρώτος-πρώτος (και άλλοι δυό ύπουργοί) ό «**υπερήφανος**» για τό φύλο του και για τίς άποτελεσματικές διαπραγματεύσεις του με τούς «**υπερήφανους**» θεσμούς, ποιός άλλος; ό ύποψήφιος.. συνοδός της πληθωρικής ήθοποιού Σκάρλετ Γιόχανσον, φυτευτός «**Έλληνας**», κ. Τσακαλώτος, που άνελαβε μετά τόν Ουάουσα Βαρουφάκη, νά ύπογράψει μνημόνια άλυσοδένοντας τή Χώρα μέχρι τό 2100 μ.Χ., άν ύπάρχουν.

• **ΑΥΤΟ** κ άν είναι «**κϋρ και θεϊον**» που άποτεφρώνει τήν Ελλάδα, κοιμωμένων και παρακοιμωμένων τών ήλιθίων πολιτών-ψηφοφόρων της χώρας αυτής. Και του χρόνου νά είμαστε «**κακά**» για νά τήν ξαναγορτάσουμε με μεγαλύτερη συμμετοχή, «**Έλληνων**» τήν... παρέλαση της «**υπερήφανης**» ντροπής...

• **Η Ν.Δ.** ΕΧΕΙ θανατηφόρα καρκινώματα μέσα στο σώμα της, παλαιά και νέα, που δεν έχουν νά ζηλέψουν τίποτα από τούς έθνομηδενιστές «**της πρώτης φορά άριστεράς**». Είναι πρόθυμα στά «**τέσσερα**», νά άμιλλώνται σε «**προοδευτικότητα**» υπερψηφίζοντας νομοθετήματα που δυναμιτίζουν και ύπονομεύουν τίς διαχρονικές αξίες της ήθικης τάξεως και της πολιτισμικής κοιλτούρας της Ιστορίας του τόπου. Ένδεικτικά αναφέρουμε τήν υπερψήφιση του νόμου για τήν «**σμβίωση**» και μόλις πρό ήμερών με τά δυό χέρια νά ψηφίζουν τήν άνέγερση τζαμιών, νεκροταφείων και άλλων διευκολύνσεων, χωρίς νά ύποπτεύονται ότι ή Χώρα ίσλαμοποιείται λίγο-λίγο και στο τέλος ολοκληρωτικά. Ντροπή σας νεοδημοκράτες, άείποτε άφελείς, άβανατόδρομο έως άχρηστοι.

• **ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ** μόνον αυτό.

Όταν πρό μηνός μερικοί νεοδημοκράτες βουλευτές έκαμαν παρέμβαση (σωστή) στη Βουλή και έζήτησαν νά μάθουν ποιές οι διαθέσεις τών κυβερνώντων για τήν άνέγερση του Τάματος του Έθνους», με έντολή... άνωθεν, άπέσυραν τήν έρώτηση και αυτομόλησαν στο στρατόπεδο τών έχθρών της Έκκλησίας. Οι ίδιοι έσπευσαν δέ, νά υπερψηφίσουν τήν άνέγερση του μουσουλμανικού Τεμένους!!! Αύτές οι πρόστυχες παλινωδίες, άποδεικνύουν τί πιστεύουν και τί θα προκύ-

ψει όταν θά... κυβερνήσουν. Μπρός γκρεμός και πίσω άφρισμένο ποτάμι...

Εύνώμονες

Εύχαριστοϋμε έκ βάθους καρδίας όλους εκείνους τούς άναγνώστες και φίλους μας, που σε συγκυρία κρίσεως, δεν έδισασαν νά στείλουν τήν συνδρομή τους και νά μάς παροτρύνουν νά συνεχίσουμε έστω με ψαλιδισμένες σελίδες. Άγάπη τους συγκινητική μάς ύποχρεώνει...

Γ' Η Εύρώπη (Δύση)

στά νύχια της δουλειάς

νεοναζι και Ίσλάμ

«**Αυτοί οι τρομακτικοί "άνδρες με τά μαϋρα πανωφόρια", με τόν Χάινριχ Χίμλερ έπικεφαλής, στέκονταν πάνω από τήν Κατεχόμενη Εύρώπη πέντε άτέλειωτα χρόνια, σαν ένα μαϋρο σύννεφο καταϊγίδας που κυοφορεί τόν ξαφνικό θάνατο**». («**Η μάστιγα του Ναζισμού**», σελ. 25)

Και συνεχίζει νά σπέρνει τόν οικονομικό τρόπο της φτώχειας και της λιτότητας με τήν φοβισμένη άνοχή τών δειλών άνθρωποιδών τών Βρυξελλών...

• **ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ** της άνομίας είναι έδώ. Τό όμολογούν οι ίδιοι που τό προκαλοϋν και τό... πανηγυρίζουν: «**Οι προβλέψεις της CIA για τό μέλλον δεν είναι αϊσιόδοξες. Θά χαρακτηρίζονται και χωρίς καμιά υπερβολή**

όργουελικές. Πόλεις άπομονωμένες, ή καθεμία με τή μάχη και τόν πόλεμο της στην "αυγή μιιάς στρατιωτικής έπιδείνωσης", όπως αναφέρουν οι μυστικές ύπηρεσίες. Τοπικές ομάδες (τρομοκρατικές) θά πάρουν τή σκυτάλη στη λήψη άποφάσεων από τίς έθνικές κυβερνήσεις... Η τρομοκρατία θά άποκτήσει νέες εκφάνσεις και τρόπους έκφρασης, και ή άπειλή θά αύξηθεί. Ένας σπαρασσόμενος πλανήτης με συρράξεις, άνασφάλεια και τόν άνθρωπο σε ρόλο θύτη και θύματος...»

(βλέπε ENJOY 11.6.2017, σελ. 16)

• **ΑΛΛΗ ΜΙΑ** είδηση σοκαριστική από τό άντίχριστο-άποστατημένο στρατόπεδο της Δύσης. Πολλοί άφελείς έξεπλάγησαν, όταν πρό ήμερών τό Γερμανικό «**κτηνοβούλιο**» ψήφισε τήν νομιμοποίηση του «**γάμου**» τών όμοφυλοφίλων και τήν υιοθεσία τέκνων(!). Γιατί νά έκπλησώμεθα όμως; Οι ίδιοι αυτοί δεν έχουν ψηφίσει νόμο για τήν κτηνοβασία(!) και συνάμα έξακολουθοϋν νά ψηφίζουν Μέρκελ-Σόιμπλε, γνήσια τέκνα του Χίτλερ και είδεχθέστερα αυτό;

• **ΓΙΑΤΙ ΑΛΛΩΣΤΕ** νά τό κρύψωμεν (έκτός από τούς Σημίτηδες, Γεωργιάδηδες, Στουρνάρηδες και άλλους πολλούς έλληνόφωνους που τούς θαυμάζουν) ή Ιστορία έχει για πάντα στιγματίσει αυτό τό άνημέρωτο άρπαχτικό φύλο, που άκούει στο όνομα «**Γερμανικό**»; Η Ιστορία του, μαζί με τούς Τούρκους συμβαδίζουν. Οι παγκόσμιες τρομοκρατικές έπιδόσεις τους είναι άδελφές πρωταθλήτριες, άγριοτήτων, σφαγών και γενοκτονιών λαών(!). Γράφει ή έφημ. «**Δημοκρατία**» της 15ης Ιουνίου 2017: «**Η έμπειρία μας με εκείνους είναι παρόμοια από τά τέλη του 4ου αιώνα μ.Χ. που ό Άλάριχος κατέσφαξε όσους Έλληνες έβρισκε μπροστά του στην Αττική, μέχρι και τόν 20ό αιώνα, όταν ή ανθρωπότητα συγκλονίστηκε από τά έγκλήματα τών "Ές Ές και της Βέρμαχτ που έβγαζαν με τήν ξιφολόγη έμβρυα από τίς κοιλίες τών έγκών στά μαρτυρικά χωριά της Ελλάδας**».

ΧΡ. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

μποιούσαμε ακόμη τις Ξυλόσομπες. Κάποια μέρα με επισκέφτηκε ο σχολικός σύμβουλος.

Μικρή παρένθεση. Το ΠΑΣΟΚ το σκοτεινό 81, κατά το συνθήδιό του, κατάργησε τους επιθεωρητές και τους μετονόμασε σε σχολικούς συμβούλους. Συνοδεύτηκε η κατάργηση και με αρκετές δόσεις συκοφαντίας και απαξίωσης για το έργο των επιθεωρητών. Και όμως οι άνθρωποι εκείνοι, στην πλειονότητά τους, επιτελούσαν σπουδαίο έργο, τους διέκρινε συνέπεια και επιστημοσύνη. Οι δάσκαλοι είτε από σεβασμό, οι εργατικοί είτε από φόβο, οι... «**αργόσυρτοι**» και ράθυμοι, εργάζονταν με ζήλο στην τάξη, γιατί υπήρχε έλεγχος και δοκιμασία του εκπαιδευτικού τους έργου. Η επί το προοδευτικότερον εξέλιξη του θεσμού οδήγησε στη σημερινή, ουσιαστικά άνυπαρκτη, επίβλεψη της δημόσιας παιδείας.

Εξάλλου ο αείχλωρος λόγος του Πλούταρχου στην «**περί παιδων αγωγής**» πραγματεία του, ουδέποτε ξεπεράστηκε σε τούτον εδώ τον τόπο: «**Ουδέν ούτω παίρνει τον ίππον ως βασιλέως οφθαλμός**», τίποτα δεν παχαίνει το άλογο περισσότερο όσο το μάτι του βασιλιά.

Επανέρχομαι στην προλογική αφήγηση. Μεσ στην τάξη που δίδασκα, ήταν αναρτημένες εικόνες, ζωγραφίες ηρώων της Επανάστασης του '21. Σύμφωνα με το χαζοχαρούμενο πνεύμα της (νέας) εποχής, μου σύστησε ο σύμβουλος να αποκαθλώσω (κυριολεκτικά) τους ήρωες και να καθλώσω (πάλι κυριολεκτικώς) κάδρα με τοπία, γατάκια, σκυλάκια, αυτά, τέλος πάντων, που βρίσκουμε σε παιδικά δωμάτια. Τα βλοσυρά και στιβαρά πρόσωπα των ενδόξων πολεμαρχών δεν δημιουργούσαν «**κατάλληλη παιδαγωγική ατμόσφαιρα**». Αρνήθηκα. Συνεχίζω και σήμερα να αναρτώ στην αίθουσα, που κάθε φορά διδάσκω, εικόνες ηρώων. Και πόσες φορές, όταν οι μαθητές κουράζονται, ξεστρατίζουν ο λόγος στα χρόνια τα δοξασμένα... τότε, παιδιά, που ένα δεκαοχτάχρονο ναυτάκι από τα Ψαρά, έκανε τον σταυρό του, κι ανατίναζε αιματοβαμμένες ναυαρχίδες ή ο άλλος, δίπλα του, που έσκιζε χάρτινα διπλώματα αρχιστρατηγίας και κέρδιζε, στο πεδίο της μάχης, παράσημα αθανασίας. Και οι μαθητές αντικρίζουν τα πρόσωπα του Κανάρη, του Μπότσαρη, του Διάκου, του Παπαφλέσσα, μπρος στα μάτια τους ξανοίγεται το Εικονοστάσι του Γένους. Ξεκλειδώνει η άγουρη μνήμη και πλαγιάζουν στα φυλλάμάτα της οι αγιασμένες μορφές των ηρώων. Για πάντα, «**κτήμα ες αεί**». Γαληνεύουν τα παιδιά, συγκινούνται, καμαρώνουν. Και πώς αλλιώς; Μιλάς για πρόσωπα, όχι για μικρά, ξέψυχα, μίζερα πράγματα, συνταγές μαγειρικής και οδηγίες χρήσης καφετιέρας (βιβλία Γλώσσας Στ' δημοτικού). Υποστιζουμε πνευματικά τα παιδιά και μετά απορούμε, γιατί νιώθουν ναυτία και σιχασιά για τον «**ωραίο**» κόσμο μας.

Βάζω πάνω από τους ήρωες την εικόνα του Χριστού, πάντοτε. Γιατί; Διότι «**τον Χριστό φοβόμαστε και αυτεϊνή η θρησκεία μας λευτέρωσεν και βγήκαμε εις την κοινωνία του κόσμου**» μας κανοναρχεί ο Μακρυγιάννης. «**Θα βγουν πράγματα από τα σχολεία που ο νους σας δεν φαντάζεται**» προφήτευε ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός. Τώρα κατανούμε πλήρως την προφητεία. Βγήκε, εκδιώχτηκε από το ελληνικό σχολείο ο Χριστός, ολοκληρώνεται η «**μετακένωσις**» των δυτικών «**φώτων**». Τα κόκαλα του Κοραή θα αναπαυτούν. Τα πνευματικά του έγκονα και λοιπά απολειφάδια της Νέας Τάξης πανηγυρίζουν. Με τα νέα βιβλία θρησκευτικών-σάβανα του Γένους-το σάπιο κυβερνολόι έδωσε τις τελικές του εξετάσεις και βαθμολογήθηκε με μηδέν. Πριν όμως οδηγηθεί στην σκουριά και στο νεκροταφείο φρόντισε να μας αφήσει τις δέκα μέχρι τώρα πληγές (καλύτερα μαγαρισιές), οι οποίες προσβάλ-

λουν τα τιμαλφή, τα τζιβαϊρικά μας τα πολυτίμητα: Πίστη, Πατριδα, Οικογένεια.

Πρώτη: Κατήργησαν την γιορτή των Τριών Ιεραρχών με την παρουσία των σχολείων στους ενοριακούς ναούς.

Δεύτερη: Καταργήθηκε, μέσω του πονηρεύματος της προαιρετικότητας, ο εκκλησιασμός όλου του σχολείου, ως έμπρακτη φανέρωση της παιδαγωγίας «**εν παιδεία και νοηθεία Κυρίου**» του αποστόλου Παύλου.

Τρίτη: Η έπαρση της σημαίας μας, άπαξ του μηνός, με την συνοδεία των παιδικών φωνών που ψάλλουν και απαγγέλλουν τον Εθνικό μας Ύμνο.

Τέταρτη: Καταργήθηκε η αριστεία, δηλαδή η συνέπεια, η επιμέλεια και ο ευεργετικός έπαινος που τροφοδοτεί την καθόλα αξιόπαινη προσπάθεια κάποιων παιδιών να υπερέχουν. Απογυμνώνεται το σχολείο από τις δύο ιδρυτικές, θα λέγαμε, προϋποθέσεις του: την τιμωρία και την επιβράβευση. Κατ'αυτό η σχολική αίθουσα προέκταση του παιδικού δωματίου. (Με την ατιμωρησία-η καταστροφική αρχή του όλα επιτρέπονται, γιατί είναι παιδιά- επιβραβεύονται οι ασυνεπείς και απειθαρχοι, με την καταδίκη της αριστείας τιμωρούνται οι φιλόπονοι και φιλομαθείς). Και βέβαια η παραπάνω κατάργηση υπονομεύει τον θεσμό των εθνικών παραλάσεων...

Πέμπτη: Υπονομεύτηκε το μάθημα της Γλώσσας-και «όπου θημα της Γλώσσας-και «όπου Γλώσσα πατρίς», κατά τον Ελύτη-με τα υπάρχοντα βιβλία, «**περιοδικά ποικίλης ύλης**» αποκόπτε τους νέους από την βρυσσομάνα του Γένους, «**από την γλώσσα που διαβάζουμε οι αγράμματοι κι αγιάζουνε**».

Έκτη: Καθιέρωσαν θεματική εβδομάδα, στην οποία διαφημίζεται και προωθείται στις πολύ ευαίσθητες ηλικίες του Γυμνασίου η ομοφυλοφιλία. Αποφάσεις που μαγαρίζουν την οικογένεια, την πάλαι ποτέ, «**Μεγάλη του Γένους Σχολή**».

Έβδομη: Ψήφισαν νόμο με τον οποίο επιτρέπεται η αλλαγή φύλου από τα 15 χρόνια-αισχρόν εστί και λέγειν-νόμος που ξεφτιλίζει σύνολη την Παράδοσή μας και μας εκθέτει σε γη και ουρανό.

Όγδοη: Στήνουν στην πάλαι ποτέ Ορθόδοξη Ελλάδα, άποτεφρωτήρια-κρεματόρια. Τα σκυλιά θα τα θάβουν και τους ανθρώπους θα τους ψήνουν. Μας τα έλεγε ο Κόντογλου, ο οποίος ζούσε σε μια εποχή που μακαρίζεται σε σύγκριση με την δική μας. «**Να δούμε ακόμα που θα φτάσουμε! Δεν αφήσαμε βρωμιά, δεν αφήσαμε σιχαμένη πράξη, που να μην την κάνουμε, δεν αφήσαμε πονηρό διαλογισμό που να μην τον πούμε ή να μην τον γράψουμε με τη μεγαλύτερη αδιαντροπία. Ξεχαλινωθήκαμε πια ολότελα. Γινήκαμε ένα τρελλό κοπάδι, που μας σαλαγά ο διάβολος με μια βουκέντρα, κι εμείς τρέχουμε λαχνασισμένοι. Μεταμορφώθη-κε σε μια μάγισσα Κίρκη, και μας μεταμόρφωσε κι εμάς σε χοί-ρους, και γρούζουμε ευτυχισμένοι, τσαλαβουτώντας μέσα στις κο-πριές και στις σάπιεςακαθαρσίες. Καταντήσαμε ακόμα να τρώμε τις δικές μας τις ακαθαρσίες και τα εμπυασμένα κρέατά μας**».

Ένατη: Επίκειται η καθιέρωση της ευθανασίας, σχεδόν από τις 2-3 χώρες της πολύπληκτης... ευρώπης (δεν είναι λάθος το αρχικό γράμμα, το σύμβολο της καταστροφής μας-ο μαμωνάς είναι ο θεός των Ευρωπαίων τάχα εταίρων).

Δέκατη: Το μάθημα των θρησκευτικών μετατράπηκε σε θρησκευολογική προπαγάνδα. Σκοπός τους να ξεμυρλώσουν και να ξεβαπτίσουν τα παιδιά μας, ώστε να καταντήσουν εύκολη λεία κάθε νοητού ή φανερού θηρίου.

Πώς συνέβησαν αυτά; Μα με την συνηγορία μας που λέγεται αδιαφορία και παραίτηση.

Δημήτρης Νασιός
δάσκαλος-Κιλκίς

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 245 ΚΩΔ. ΥΠ. 061603
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2017

Ιδιοκτήτης Εκδότης Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τσιολόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστρωναυτών,
Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ.: 2410 284644
Φαξ: 2410 551113

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

μια μάλλινη ρόμπα.

Τα υπόλοιπα μας τα περιγράφει ο ίδιος EM. Grazzi στο βιβλίο του "Η αρχή του τέλους - Η επιχείρηση της Ελλάδας": «... Η συνείδησής μου με επέζε ότι την στιγμήν αυτήν εγενόμην συνέννοχος μιας στιμίας. Είδα επί τέλους να ανάβη το φως και τον Μεταξά να κατεβαίνει. Με εγνώριζε και διέταξε τον σκοπόν να με αφήση να περάσω. Μου έδωσε την χείρα και με ωδήγησεν εις το μικρόν σαλόνι. Μόλις εκαθήσαμε, του ενεχείρησα το έγγραφον. Ήρχισε μετά προσοχής να το διαβάξη... Παρηκολούθησα την συγκίνησίν του εις τας χείρας του και τους οφθαλμούς του».

Τελειώνοντας την ανάγνωση, ακολούθησε ο εξής διάλογος:

- Grazzi: κ. Πρόεδρε, είμαι επιφορτισμένος να σας ανακοινώσω ότι, εις περίπτωσιν μη αποδοχής των όρων, τα ιταλικά στρατεύματα θα εισβάλουν εις το ελληνικόν έδαφος την 6^{ην} πρωινήν.

- Μεταξάς: Ποια στρατηγικά σημεία θέλει να καταλάβει η Ιταλία;

- Grazzi: Δεν γνωρίζω, κ. Πρόεδρε.

- Μεταξάς: κ. Πρεσβευτά, (προσβλέπων παρατεταμένα εις τους οφθαλμούς τον Ιταλόν πρεσβευτήν και με σταθεράν την φωνήν) το περιεχόμενον του τελεσιγράφου και ο τρόπος καθ' ον μοι επεδόθη σημαίνουν πόλεμον εκ μέρους της Ιταλίας (Alors c' est la Guerre!).

Ο Μεταξάς σηκώθηκε από την καρέκλα του και ο Ιταλός πρεσβευτής αποχωρεί, χωρίς οι άνδρες να ανταλλάξουν χαιρετισμό. Ο Grazzi αναφέρει: «**Έφυγα υποκλιθείς με τον βαθύτερον σεβασμόν προ του υπερηφάνου γέροντος, ο οποίος επροτίμησε την θυσίαν αντί της υποδοσώσεως. Έφυγα ταπεινωμένος και με σφιγμένη την ψυχήν από μίσος προς το επάγγελά μου**». Στο κατώφλι ο Μεταξάς μου είπε: «**Yousete - sleplusforts**» που σημαίνει: «**Είσθε πιο ισχυροί!**».

Ο λαός της Αθήνας ξύπνησε από το βόμβο των σειρήνων. Το ραδιόφωνο καλούσε σε επιστράτευση τους Έλληνες ενώ στην παγωμένη Πίνδο έπεφταν οι πρώτες κανονιές. Η αθάνατη ελληνική ψυχή αποκρίθηκε με λιβεντιά στο κάλεσμα της ιστορίας. Το μιστό, μέχρι εκείνη τη στιγμή δικτατορικό καθεστώς, ξεχάστηκε! Έμεινε το «ΟΧΙ» που είπε ο Ιωάννης Μεταξάς και ενέκρινε αυθόρμητα όλος ο λαός. Ήταν ένα «ΟΧΙ» πανελλήνιο, το οποίο κατέβαινε από τις κορυφογραμμές της Ηπείρου και συναντούσε άλλα εκατομμύρια «ΟΧΙ» αποφασισμένα να εξευτελίσουν τον εισβολέα.

Η άρνηση του Μεταξά ένωσε όλους τους Έλληνες μπροστά στην επέλαση του εχθρού. Ο Νίκος Ζαχαριάδης εξόριστος του καθεστώτος Μεταξά στην πρώτη επιστολή του αναφέρει: «**Στον πόλεμο αυτόν, που τον διευθύνει η κυβέρνηση Μεταξά, όλοι μας πρέπει να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις, δίχως επιφύλαξη...**».

Ο Άγγελος Σ. Βλάχος - ο αποκαλούμενος πρύτανης της δημοσιογραφίας - στο βιβλίο του «Μια φορά και έναν καιρό ένας διπλωμάτης» σελ. 67 περιγράφει: «**Χιλιάρδες κόσμος ζητωκραύαζαν και όρμησαν στον περίβολο του Υπουργείου Εξωτερικών που πλημμύρισε από έξαλλους νέους και κύκλωσε το αυτοκίνητο του Μεταξά που παρουσιάστηκε στην εξώπορτα για να επιβιβαστεί. Κρατούσε το μαστούνι του στο χέρι... Όταν το πλήθος τον είδε, παραφρόνησε. Στεκόμουν λίγο πιο πίσω του και είδα τον δικτάτορα να ζει την ωραιότερη, ίσως, στιγμή της ζωής του.**

Έκανε νόημα με το μαστούνι του να μεριάσουν οι σωματοφύλακες και παραδόθηκε στην ανθρωποπλημμύρα που τον σήκωσε στους ώμους και τον πήγε, κραυγάζοντας τον εθνικό ύμνο, απέναντι στο Γενικό Επιτελείο».

Στο διάγγελμά του προς τον ελληνικό λαό, είπε: «**Τώρα θα αποδειξωμεν εάν είμεθα άξιοι των προγόνων μας, εάν είμαστε άξιοι της ελευθερίας, την οποίαν με τόσας θυσίας μας εξησφάλισαν οι προπάτορές μας. Όλον το Έθνος ας εγερθή σύσσωμον. Αγωνισθείτε δια την πατρίδα, τας γυναίκας, τας παιδιά σας, δια την Ελευθερίαν και τας Ιεράς παραδόσεις μας. Νυν υπέρ πάντων ο αγών**».

Και προς τους καθηγητές του Πανεπιστημίου Αθηνών, τόνισε:

«**Θ' αγωνισθώμεν δια την Ελευθερίαν μας, έστω και αν δεν είμεθα βέβαιοι ότι θα νικήσωμεν. Διότι, η ελληνική φυλή έθεσε πάντοτε υπεράνω της νίκης, την δόξαν**».

Χαρακτηριστικό είναι το κείμενο του Σπ. Μελά της ακαδημίας Αθηνών: «... Το φάντασμα (Em. Grazzi) που είχε γλιστρήσει στο καμαρίνι της Κηφισιάς να σκορπίσει τρόμο, να παγώσει καρδιές, να λυγίσει θελήσεις, έφυγε, χάθηκε, πανικόβλητο, ντροπιασμένο. Με την

απόκομη φωνή, που βροντοφώνησε αυτό το «ΟΧΙ», μιλούσαν τριάντα αιώνες ιστορίας δοξασμένης, ενενήντα γενιές ηρώων. Τι κι αν είχε η Ευρώπη ολάκερη γονατίσει και είχε προτείνει το σβέρκο της στον πιο απιμωτικό ζυγό; Τι κι αν η Βρετανία, η πιο κραταιή αυτοκρατορία του κόσμου, είχε απομείνει στο έλεος εκατό αεροπλάνων; Τι κι αν στον κατασκότεινον ορίζοντα δεν τρεμόφεγγε ούτε το πιο αγνό φως ελπίδας;

Τίποτα δεν ανέκοψε τη θεία ορμή των Ελλήνων...».

Η Ευρώπη με κομμένη την ανάσα παρακολουθούσε τις εξελίξεις και προκαθόριζε την έκβαση της άνισης μάχης. Σ' αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα, η Εκκλησία έδωσε από την πρώτη στιγμή το παρόν. Την Αρχιεπισκοπή την λάμπρυνε ο «από Τραπεζούντος» Χρύσανθος ο οποίος ανέθεσε όλη την οργάνωση βοήθειας («πρόνοιας του Στρατιώτου» κ.α.) στο νεαρό τότε διάκονο του **Ιερώνυμο Κοτσώνη**, ο οποίος **δημιούργησε** τον τομέα, για τις έχουσες ανάγκην περιθάλψεως οικογένειες των στρατευθέντων με 170 παραρτήματα πλαισιούμενα από 2000 εθελόντριες κυρίες και δεσποινίδες, που η κάθε μία είχε την φροντίδα κατά μέσον όρο 15 οικογενειών.

Επίσης ειδικό τμήμα με εθελοντές 35 εγκρίτων δικηγόρων των Αθηνών που αναλάμβαναν εντελώς δωρεάν τις πάσης φύσεως νομικές υποθέσεις των οικογενειών των στρατωθέντων.

Υπηρεσία ιατρικής περιθαλψης με πάνω από 250 ιατρούς που προσέφεραν ανιδιοτελώς τις υπηρεσίες τους προς τις έχοντες ανάγκην οικογένειες στρατευσίων, στις οποίες παρείχαν μνηϊαίως φάρμακα δωρεάν, εισαγωγή σε νοσοκομεία και ιδρύματα.

Για τις άπορες οικογένειες των στρατευσίων δημιούργησε ειδικό γραφείο παροχής εργασίας - έτσι ξεκίνησε και το ίδρυμα «Φανέλλα του Στρατιώτου».

Το ιερό προσκύνημα της Παναγίας της Τήνου εκποίησε τιμαφή αξίας 5.000.000 δρχ. και τα προσέφερε στον ελληνικό στρατό.

Η αναμέτρηση δεν είναι μόνο θέμα συσχετισμού υλικών δυνάμεων αλλά και ηθικών. Ο στρατός του Μουσολίνι και οι πόροι της χώρας του ήταν ασυγκρίτως μεγαλύτεροι από της φτωχής Ελλάδας. Για να δώσουμε το αληθινό μέτρο σύγκρισης - κατά την βιβλική περιγραφή - ήταν μάχη μεταξύ Δαβίδ και Γολιάθ. Κατανικήθηκε όμως η υπεροψία και η ύβρις και η ιταμή πρόκληση ενός κατακτητικού πολέμου.

Οι δοξασμένοι Έλληνες φαντάροι, πάλεψαν νικώντας τον ιταλικό φασισμό στην παγωμένη Πίνδο, για να προασπίσουν τις προγονικές μας αξίες. Και έτσι διδάξαμε στην ανθρωπότητα πως η νίκη δεν στεφανώνει τους πολλούς και ενόχους, αλλά αυτούς που έχουν καθαρή συνείδηση και αγάπη προς κάθε συνάνθρωπο. Αυτοί τότε, και όταν μάχονταν κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες, νικούν και δίκαια πρέπει και εμπράκτως να στεφανώνονται.

Μετά την αποτυχημένη ιταλική επίθεση, ακολούθησε τον Απρίλιο του 1941 η γερμανική κάθοδος της σιδερόφρακτης λαίλαπας. Η ίδια λαίλαπα μας ήλθε και τώρα, μόνο που δεν την συνειδητοποιήσαμε όλοι, γιατί αντικατέστησαν τις βόμβες με άλλο ισχυρότερο και ύπουλο όπλο, το ευρώ, με το οποίο και μας υπέταξαν. Την ίδια μέθοδο χρησιμοποιούν από αιώνες οι Γερμανοί, αν διαβάσει κανείς την ιστορία. Το 1941 όταν τα στρατεύματα του Χίτλερ μπήκαν στην Ελλάδα, η γερμανική διοίκηση ισχυρίστηκε ότι οι Γερμανοί «**δεν ήλθαν ως εχθροί, αλλά απλά επεδίωκαν την... αποκατάσταση της τάξεως...**». Το ίδιο μας λέγει και τώρα η γερμανοευρωπαϊκή ένωση. Μας αφανίζουν για να «**αποκατασταθεί η οικονομία μας**». Έτσι μας μετέβαλαν σε αποικία προς αγαλλίαση των ξένων τραπεζιτών.

Το ιστορικό «ΟΧΙ» της 28^{ης} Οκτωβρίου δεν πρέπει να αποτελεί μόνο μέρα εορτασμού και ιστορικής μνήμης, αλλά και γόνιμο έναυσμα περισυλλογής και προβληματισμού, για το πώς πορευόμαστε σαν λαός σήμερα. Διότι μετά την Μεταπολίτευση, καλλιεργήθηκε στην Ελλάδα έντονος ο εθνομηδενισμός. Προσπαθούμε να αισθανόμαστε πρώτα Ευρωπαίοι και ύστερα Έλληνες πολίτες. Απεμπολήσαμε τα όσα πίστευαν οι πρόγονοί μας, για την οικογένεια, θρησκεία, πολιτιστική κληρονομιά, ιστορία, παραδόσεις, κοινότητες και γενικά όλα όσα συνιστούσαν την εθνική υπερηφάνεια και βροντοφώναζαν «ΟΧΙ». Όλα αυτά σταδιακά και με τέχνη πετάγονται στο καλάθι των αχρήστων.

Χρειαζόμαστε και σήμερα ένα ηρωικό «ΟΧΙ» για να μη γίνουμε ως έθνος πολτός της παγκοσμιοποίησης.

A) Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΑΠΟ ΕΥΛΟΓΙΑ, ΚΑΤΑΝΤΗΣΕ «ΚΑΤΑΡΑ»

Απελθέτω απ' εμού το ποτήριο τούτο

Αυτό, πριν μερικά χρόνια, ήταν αδιανόητο, αλλά συνέβη στην Ελλάδα του εικοστού πρώτου αιώνα, ο Έλληνας να αρραβωνιέται την κληρονομιά που του άφησε κάποιος δικός του, που αποδήμησε εις τας αιωνίους μονάς... διότι οι φόροι - ΕΝΦΙΑ κ.ά. - πολλές φορές ξεπερνούν την αξία του ακινήτου καθιστώντας τον κληρονόμο ανήμπορο να πληρώσει και μάλιστα τον ΕΝΦΙΑ που θα τον ακολουθεί σ' όλη του τη ζωή.

Τσουνάμι αποποίησης κληρονομιών παρατηρείται φέτος (2017) σύμφωνα με τα στοιχεία των Ειρηνοδικείων που

έγιναν γνωστά και διαβιβάστηκαν μάλιστα και στην Βουλή των Ελλήνων. Απ' αυτά προκύπτουν ότι: Το 2013 οι αιτήσεις στα Ειρηνοδικεία για αποποίηση κληρονομιάς ήταν 29.199. Το 2014 ανέβηκαν στις 42.386, το 2015 στις 45.386, το 2016 στις 54.422 και το 2017 με τις μέχρι στιγμής εκτιμήσεις θα φθάσουν τις 150.000 και έχει ο... Έφορος. Ακούει κάποιος «κληρονομιά» και έντρομος φωνάζει: «**απελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο!**».

Και φθάσαμε σήμερα η κληρονομιά, από δώρο και ευλογία, να έχει μεταβληθεί σε εφιάλη και «κατάρτα»!

B) «ΠΛΟΥΣΙΟΠΑΡΟΧΑ» ΘΑ ΖΟΥΝ ΠΛΕΟΝ ΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΧΗΡΕΣ !

α) Εργαζόμενος με ασφάλιση 35 έτη και συντάξιμο μισθό 800 ευρώ (9.600 ευρώ ετησίως) θα λαμβάνει σύνταξη:

Εθνική: 384 ευρώ.
Ανταποδοτική: 800 ευρώ X 33,8% = 270,48 ευρώ.
Σύνολο κύριας σύνταξης: 384 + 270,48 = **654,48 ευρώ.**

Εθνική: 345,60 ευρώ - 12% = 304,128 ευρώ.

Ανταποδοτική: 586 ευρώ X 11,55% = 67,683 ευρώ.
Σύνολο κύριας σύνταξης: 304,128 + 67,683 = **371,811 ευρώ.**
Σε περίπτωση θανάτου του

συνταξιούχου, η μεταβίβαση της σύνταξης στον δικαιούχο διαμορφώνεται ως εξής:
371,811 ευρώ X 50% = 185,90, μείον 6% για υγεία, σύνταξη χηρείας **174,74 ευρώ.**

Απ' αυτά θα πληρώσουν ΔΕΗ, Νερό, Τηλέφωνο, φόρο, συμμετοχή στα φάρμακα, ίσως και ΕΝΦΙΑ. Για φαγητό δεν το συζητάμε αφού υπάρχουν τα συσσίτια και οι... κάδοι!

Γ) ΑΥΤΟ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΠΛΑΚΑ !

Ανακοινώθηκε από την Κυβέρνηση ότι θα δοθεί βοήθημα 1.000 ευρώ σε πολύτεκνες αγρότισσες από τον ΟΓΑ.

Αλλά για να το πάρουν πρέπει να υποστούν τη βάσανο του Γολγοθά - και αν το πάρουν - διότι:

α) Πρέπει οι πολύτεκνες μητέρες να είναι συνταξιούχοι του ΕΦΚΑ (πρώην ΟΓΑ).

β) Πρέπει να έχουν εξοφλήσει τις ασφαλιστικές εισφορές ή να έχουν επαχθεί σε ρύθμι-

ση και να τηρούν τους όρους της ρύθμισης.

γ) Πρέπει κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης να έχουν αποκτήσει τουλάχιστον τέσσερα (4) παιδιά.

δ) Πρέπει τα τέσσερα (4) παιδιά να είναι άγαμα, ηλικίας από 18 μέχρι 24 ετών και άνεργα.

Και όλα αυτά για να πάρει μία πολύτεκνη μητέρα αγρότισσα τα 1.000 ευρώ.

Δεν γνωρίζουμε εάν θα βρεθεί στην Ελληνική Επικράτεια αγρότισσα που να εκπληρώνει τα παραπάνω ώστε να πάρει το χιλιάριο.

Οι «λησταί» και ο «πλησίον»

Ακούσατε, αγαπητοί μου, τὸν ἱερό καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Τί εἶνε τὸ Εὐαγγέλιον; Τὸ πῶς ὠραῖο βιβλίον. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὑπάρχη στὰ σπίτια, καὶ οἱ γονεῖς καὶ τὰ παιδιά νὰ τὸ διαβάζουν κάθε μέρα. Τὸ Εὐαγγέλιον περιέχει τὴ ζωὴ, τὰ λόγια καὶ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ μας.

Τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε ἀπλό. Τὰ λόγια του μορφοῦν νὰ τὰ καταλάβη κ' ἕνας ἀγράμματος κ' ἕνα παιδί τοῦ δημοτικοῦ. Ἔχουν ὅμως βάθος. Εἶνε χρυ-σάφι, μαργαριτάρια, διαμάντια, λόγια αἰώνια. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος• «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35). Θὰ ἔρθη δηλαδὴ μιά μέρα ποῦ ὁ ἥλιος θὰ σβῆση, τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, τὰ ποτάμια θὰ ξεραθοῦν, ἡ γῆ θὰ γίνη ἄνω - κάτω• ἕνα ὅμως θὰ μείνῃ αἰώνιον• τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον περιέχει μιά ἀπὸ τὶς ωραιότερες παραβολὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τί λέει ἡ παραβολὴ αὐτή;

Ἔνας ἄνθρωπος ξεκίνησε ἀπὸ μιά πόλι νὰ πάη σὲ ἄλλη. Στὸ δρόμο ἔβλεπε τὴ φύσι, ἄκουγε τὰ πουλιά, ἔνωθε χαρὰ Θεοῦ. Μὰ ξαφνικὰ σὲ μιά στροφή τοῦ δρόμου πετάχτηκαν κάτι λησταί με ἄγριες μορφές, ποῦ παραμόνευαν κρυμμένοι. Μόλις τὸν εἶδαν βγήκαν μετὰ τὸ μαχαίρια, τὸν σταμάτησαν, τὸν χτύπησαν, τὸν πλήγωσαν, τοῦ πήραν ὅ,τι εἶχε καὶ μισσοσκοτωμένο τὸν ἄφησαν ἐκεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια. Σὲ λίγο φάνηκε νὰ ἔρχεται καβάλλα κάποιος εὐπαρουσίαστος. Ἦταν ἕνας ἱερεὺς τοῦ ναοῦ. Ὁ τραυματισμένος περιμένε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν κατάστασι ποῦ βρισκόταν. Σταμάτησε, κατέβηκε ἀπ' τὸ ἄλογο, τὸν βοήθησε; Ὅχι δυστυ-χῶς.

Εἶδε τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο θέαμα μετὰ αἵματα, φοβήθηκε, κέντησε τὸ ζῶο του καὶ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.

Σὲ λίγο νὰ ἕνας ἄλλος ἐρχόταν καβάλλα. Ἦταν «λευίτης», κάτι δηλαδὴ σὰν τὸ σημερινὸ διάκονο, ὑπηρετῆς ποῦ βοηθοῦσε τοὺς ἱερεῖς στὸ θυσιαστήριον – ἐπομένως τῆς θρησκείας ἄνθρωπος κι αὐτός. Ἔδειξε συμπάθεια, σταμάτησε, βοήθησε; Τίποτα. Ἐρριξε μιά ματιά καὶ ἔφυγε κι αὐτός. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ τραυματισμένος θὰ ξεψυχοῦσε, ἔφταναν οἱ τελευταῖες του στιγμές. Φώναζε «βοήθεια βοήθεια!» Τὸν ἄκουγαν τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια, μὰ δὲν τὸν ἄκουγαν οἱ ἄνθρωποι.

Τότε φάνηκε νὰ ἔρχεται καὶ κάποιος ἄλλος. Αὐτὸς ὅμως —ἀλλοίμονο— ἦταν Σαμαρείτης, ἕνας ξένος δηλαδὴ καὶ μάλιστα ἐχθρός. Ὅχι σκέφτηκε φοβισμένος ὁ δυστυχὸς τὴν ἔφτασε πιά τὸ τέλος του... Πλησιάζει ὅμως ὁ Σαμαρείτης χωρὶς φωνικὰ ὄπλα. Μόλις τὸν βλέπει σταματάει καὶ ξεπεζεῦει.

Σκύβει πᾶν του καὶ τοῦ μιλάει μετὰ ἀγάπη. Τοῦ πλένει τὶς πληγὲς με κρασί καὶ τὶς ἀλείβει με λάδι, ποῦ εἶχε μαζί του. Τὸν σηκώνει προσεκτικὰ, τὸν ἀνεβάζει στὸ ζῶο του καὶ τὸν ὀδηγεῖ ἔνα πανδοχεῖο, χάνει, νὰ τὸν περιποιηθοῦν ἐκεῖ. Ὅλη νύχτα ἔμεινε στὸ προσκέφαλό του. Καὶ τὸ πρωί, πρὶν φύγη, πλήρωσε τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε• «Ὅ,τι ἄλλο ξοδέψης γι' αὐτόν, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ πληρώσω ὅταν ἐπιστρέψω».

Αὐτὴ εἶνε ἡ παραβολὴ. Ποιὸς ἄραγε εἶνε αὐτὸς ὁ ὁδοιπόρος; Ποιοὶ εἶνε οἱ λησταί; Ποιὸς εἶνε ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ λευίτης; Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Σαμαρείτης ποῦ περιποιήθηκε τὸν τραυματία; Τί νόημα ἔχει αὐτὴ ἡ παραβολή; Ἄνθρωπος, ποῦ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος νὰ πάη στὸ ἄλλο, εἶνε ὁ καθένας μας. Ξεκινᾶμε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας μας νὰ πᾶμε σὲ μιά ἄλλη κοιλιὰ, τὴν κοιλιὰ τῆς γῆς. Ξεκινᾶμε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ λίκνο, τὴν κοιλία, γιὰ νὰ πάη μέχρι τὸν τάφο. Κάθε ἄνθρωπος ὅπου καὶ ἂν κατοική, εἶπε στὸ Βόρειο εἶπε στὸ Νότιο Πόλο εἶπε στὴν Δύση εἶπε στὴν Ἀνατολή, οἰουδήποτε χρώματος καὶ γλώσσης καὶ καταστάσεως καὶ ἂν εἶνε, εἶτε λευκὸς εἶτε μαῦρος εἶτε κίτρινος, κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἕνας διαβάτης σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ.

Βαδίζει στὸ δρόμο του. Καὶ ξαφνικὰ Ἄ! παρουσιάζονται λησταί. Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ λησταί, ποῦ λέει τὸ εὐαγγέλιον σήμερα; Δὲν εἶνε μόνο αὐτοὶ ποῦ ζοῦν στὰ βουνὰ. Αὐτοὶ εἶνε μικροί. Οἱ μεγάλοι λησταί, ποῦ δὲν τὸν πιάνουν τσιμπίδα καὶ περπατοῦν ἀσύλληπτοι, εἶνε ἄλλοι. Εἶνε ὁ διάβολος, ὁ σατανᾶς ποῦ κυριαρχεῖ στὸν κόσμο καὶ διὰ μέσου τῶν ὀργάνων του τυραννεῖ τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶνε ἀκόμα οἱ κακοὶ λογισμοί, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη ποῦ τραυματίζουν τὶς ψυχές. Θέλετε παραδείγματα; Κάποιος δούλευε σκληρὰ στὴ Γερμανία, μάζεψε ἕνα μεγάλο ποσό, ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, καὶ σὲ μιά νύχτα τοῦ τὰ κλέψαν. Ποιὸς τὸν λήστεψε; Ὁ χαρτί! Πῆγε κ' ἔπαιξε, τοῦ τὰ πήραν ὅλα, καὶ τὸ πρωί, χωρὶς δραχμὴ στὴν τσέπη, ἦρθε στὴ μητρόπολι κ' ἔκλαιγε. Ὁ ἄλλος πηγαίνει κάθε μέρα καὶ πίνει κρασί καὶ οὔζο, καὶ σάπιαν τὰ σπλάχνα του, καὶ πεθαίνει στὸ νοσοκομεῖο. Ποιὸς τὸν τραυματίζει; Τὸ ἄλκοολ. Κάποιος ἄλλος ληστής εἶνε θηλυκός• εἶνε γυναικα διεφθαρμένη ποῦ θεωρεῖται καλλιτέχνης. Στὴ Φλώρινα ζοῦσε μιά καλὴ οἰκογένεια. Ὁ ἄντρας γύριζε κάθε βράδυ στὸ σπίτι. Ἐπειτα ὅμως ἄρχισε ν' ἀφήνῃ τὰ παιδιά του ἔρημα, χωρὶς ψωμί καὶ ροῦχο. Τί συνέβη; Μιά γυναικα καπ' αὐτὲς τὸν ἐμπλέξε στὸν ἔρωτα σὲ νυχτερινὸ κέντρο. Ὁ καθένας λουπὸν ἔχει καὶ κάποιο πάθος. Οἱ φοβερότεροι ὅμως λησταί τῆς ἀνθρωπότητας εἶνε τὰ μεγάλα κράτη. Ἔνας ληστής μετὰ μαχαίρι ἢ ὄπλο τί μπορεί νὰ κάνῃ; Θὰ σκοτώσῃ πέντε - δέκα. Ἀλλὰ τὰ μεγάλα κράτη, μετὰ τὸν πυρηνικὸ ἐξοπλισμὸς, μετὰ τὸ πάτημα ἐνὸς κουμπιοῦ θερίζουν χιλιάδες ἀνθρώπινες ζωές. Κρίμα στὰ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια καὶ στὴν πρόοδο• εἴμαστε βάρβαροι λησταί, χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀπολίτιστους τῆς ζούγκλας.

Ποιὸς θὰ σώσῃ λουπὸν τὸν κόσμο; Βοήθεια! φωνάζει ἡ Ἀνατολή, βοήθεια ἡ Δύσις, βοήθεια ζητοῦν ὅλοι. Καὶ περνοῦν μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα ἱερεῖς καὶ λευίτες, βασιλεῖς καὶ στρατιῆγοι, σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, μὰ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα. Ἔνας μόνον μπορεί νὰ σώσῃ τὸν κόσμο, ἕνας εἶνε ὁ Σωτὴρας, ἕνας μπορεί νὰ φέρῃ πραγματικὴ καὶ βαθειὰ ἀλλαγὴ μέσα στις καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός, ὁ καλὸς Σαμαρείτης, ὁ «πλησίον». Κοντὰ μὰς στέκεται ὁ Χριστός, δὲν εἶνε μακριὰ, κι ἂς εἶνε ἄπειρος. Μετὰ πύραυλο νὰ ταξιθεῖς ἑκατομμύρια χρόνια δὲν μπορείς νὰ βρῆς τὸ ἄκρο τῆς βασιλείας Του• ἀλλὰ εἶνε καὶ τόσο κοντὰ στὴν καρδιά, ὅσο μπορεί νὰ τὸν πιστέψῃ ὁ ἄνθρωπος. Εἶνε πολὺ κοντὰ, πῶς κοντὰ κι ἀπὸ τὴ μάνα σου κι ἀπὸ τὴ γυναῖκα σου κι ἀπὸ τὸ παιδί σου. Καὶ ὅποιος ἔχει τὸ Χριστὸ ἔχει τὸ πᾶν, δὲν ἔχει ἀνάγκη κανέναν ἄλλο. Μὴ στενοχωριέσαι λουπὸν καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι. Κι ἂν σ' ἀφήσουν ὅλοι καὶ μείνης μόνος στὴ Σαχάρα τοῦ κόσμου τούτου, νὰ ξερῆς ὅτι δίπλα σου εἶνε ὁ Χριστός. Κανεὶς ἄλλος δὲν εἶνε τόσο κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ὅσο ὁ Χριστός.

Ἀγαπητοί μου• ὅπως ὁ Χριστὸς εἶνε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν πλένει μετὰ τὸ σωτήριον αἷμα του καὶ τὸν σώζει, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ εἴμαστε «πλησίον» σὲ κάθε πονεμένο ἄνθρωπο.

Συχνὰ δυστυχῶς οἱ καρδιές —τὸ λέω μετὰ πίκρα— ἀντὶ νὰ ἔχουν ἀγάπη τὶς τρώει ἡ ζήλεια. Γιατὶ ὁ ἄλλος νὰ ἔχη περισσότερα χωράφια; γιατί νὰ ἔχη περισσότερα ζῶα; γιατί νὰ ἔχη παιδιά ποῦ σπουδάζουν; γιατί τὸ κορίτσι του νὰ καλοπατριεῖται;... Ἡ ζήλεια εἶνε δαίμονας, ληστής φοβερός, ποῦ ληστεῖ τὸν κόσμο Σ' ἕνα χωριὸ ἕνα γέρο 90 χρονῶν τὸν ἄφησαν τελείως παιδιά καὶ νύφες• τὸν ἐδίωξαν μετὰ τὸ ξύλο! Κι αὐτὸς πῆγε μέσα σ' ἕνα στάβλο καὶ ζοῦσε μετὰ τὶς ἀγελάδες... Πέρασε εὐτυχῶς κάποιος πονετικὸς ἄνθρωπος καὶ τὸν ἀνακάλυψε καὶ τὸν πήραμε στὸ ἐκκλησιαστικὸ γηροκομεῖο. Πέτρινες καρδιές ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι!

Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Σ' ἕνα ἄλλο χωριὸ παρουσιάστηκε ὁ θηλυκὸς ληστής ποῦ λέγαμε, μιά ντιζὲξ ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη, καὶ μετὰ τοὺς διαβολικοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια τῆς ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μέσα σὲ μιά νύχτα — πόσα; Ἐκατὸ χιλιάδες! Τὴν ἄλλη μέρα βγήκε κι ὁ παπᾶς νὰ κάνῃ ἕνα γίνα κοινωφελῆ σκοπὸ. Καὶ πόσα, λέτε, μάζεψε; Πεν-τακόσιες δραχμές!

Πέτρινες καρδιές. Δὲ θὰ δοῦμε παράδεισο. Ὅλα γιὰ τὸ διάβολο, γιὰ τὸ Θεὸ τίποτα.

Τέτοιες καρδιές δὲν θέλει ὁ Χριστός. Θέλει καρδιές γεμάτες ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον. Θέλει βοήθεια στὸ φτωχὸ, στὴ χήρα, στὰ ὀρφανὰ. Ἐσὺ τρώς, κοιμάσαι• ἔχεις τὴ ζεστασιά σου, τὰ ροῦχα σου, τὶς κουβέρτες σου, τὰ πάντα. Σκέψου, ὅτι ἑκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν στὸν κόσμο ἀπὸ τὴν πείνα.

Αὐτὰ μᾶς λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιον. Λέει νὰ γίνουμε καλοὶ Σαμαρείτες, ὅπως ὁ Χριστός. Νὰ εἴμαστε σπλαχνικοί. Νὰ ἔχουμε ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἄλλο καὶ νὰ ἀποβάλλουμε τὴν κακία καὶ τὸ φθόνον κι ὅποιο ἄλλο κακό, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι τοῦ ἑσταυρωμένου Λυτρωτοῦ.

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Νικολάου Παπαγιάννη - Φλωρίνης τὴν 15-11-1981

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
+ Μητρ. Φλωρίνης
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ
Ν. ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Ἡ ἀφροσύνη τοῦ πλεονέκτου

«Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς» (Ψαλμ. 23,1)

Τὸ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἕνας καθρέφτης, στὸν ὁποῖον, ἐὰν κοιτάξουμε μετὰ προσοχὴ, θὰ δοῦμε τὸν ἄθλιο ἑαυτὸ μας, τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη ποῦ ἔχουμε. Στὸ σημερινὸ δὲ εὐαγγέλιον βλέπουμε ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερότερα ἐλαττώματα. Ὀνομάζεται πλεονεξία. Πλεονεξία εἶνε τὸ νὰ μὴ εὐχαριστῆται κανεὶς σ' αὐτὰ ποῦ ἔχει, ἀλλὰ νὰ ζητῇ ὄλο καὶ περισσό-τερα καὶ ποτὲ νὰ μὴ λέῃ «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Εἶνε μιά ἐκδήλωσις τοῦ ἀτομιστικοῦ καὶ ἐγωϊστικοῦ πνεύματος. Στὴ σημερινὴ παραβολὴ βλέπουμε τὴν εἰκόνα τοῦ πλεονέκτου.

Τί μᾶς λέει; Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος γεωκτῆμων. ἔχει πολλὰ ὑ-ποστατικά, χωράφια, ἀμπέλια, ἔλαιοστάσια, κήπους μετὰ ὀπωροφόρα δέντρα. Κατεῖχε μεγάλη ἔκτασι γῆς. Ἦταν ἄραγε εὐτυχησμένος; Ὅπως δειχνε ἡ συνέχεια, ὄχι. Μιά χρονιά ἦρθε μεγάλη εὐφορία. Τὰ χωράφια ἔδωσαν πολὺ καρπὸ. Τὰ δέντρα λύγιναν ἀπ' τὸ βᾶρος. Τί ἔπρεπε κι αὐτὸς νὰ πῆ; Νὰ πῆ «Δόξα σοι, ὁ Θεός», νὰ πῆ ἕνα «εὐχαριστῶ». Τὸ εἶπε; Δὲν τὸ εἶπε. Ὅταν εἶδε αὐτὴ τὴν ἔκτατο ἐσοδεῖα μπῆκε σὲ μεγάλη συλλογὴ.

Πῆγαινε νὰ κοιμηθῇ τὴ νύχτα καὶ δὲν τὸν ἔπαινε ὕπνος. Τὸν ἀπασχολοῦσε ἕνα πρόβλημα, ποῦ εὐκόλα μποροῦσε νὰ λυθῇ, ἀλλὰ ἡ πλεονεξία τὸ ἔκανε δυσεπίλυτο.

Ποιὸ ἦταν τὸ πρόβλημα. «Τί νὰ κάνω», λέει, «ποῦ δὲν ἔχω ποῦ νὰ συναξῶ τὰ ἀγαθὰ μου;» (Λουκ. 12,17). «Τί νὰ κάνω;»! Νὰ τὸ λέρῃ ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἔχει ψωμί νὰ φάη, καὶ τὸ λέρῃ ὁ πολύτεκνος πατέρας ποῦ σκέπτεται πῶς θ' ἀποκαταστήσῃ τὰ παιδιά του, καὶ τὸ λέρῃ ἡ χήρα ποῦ παλεύει μετὰ τὸσα προβλήματα, νὰ τὸ λέρῃ τὸ ὄρφανὸ ποῦ ἔμεινε ἔρημο; Τὸ λέει αὐτός! Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ βασάνισε τὸ μυαλό του, βρῆκε λύσι. Ποιὰ λύσι; Νὰ γκρεμίσῃ τὶς ἀποθήκες του καὶ νὰ χτίσῃ μεγαλύτερες. Αφοῦ συλλέξω ἐκεῖ τοὺς καρπούς, σκεπτόταν, θὰ πῶ• «Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλὰ ἀναπαύου φαγε, πίε, εὐφραίνου» (ἔ.ἀ. 12,19). Αὐτὰ σκεπτόταν, αὐτὸς ἦταν.

Ὁ κόσμος θὰ τὸν θεωροῦσε ἔξυπνο. Ἀλλὰ ἄλλη ἡ γλώσσα τοῦ κόσμου, ἄλλη τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄς φαινόταν προνοητικὸς καὶ δημιουργικός• ὁ Κύριος λέει, ὅτι δὲν εἶχε μυαλὸ κουκούτσι, τὸν ὀνομάζει «ἄφρονα» (ἔ.ἀ. 12,20). Γιατὶ τὸν ὀνομάζει ἄφρονα; Προσεξτε.

Ἀκούσατε τί λέει• «Τὰ γενήματά μου», «τὰ ἀγαθὰ μου» (ἔ.ἀ. 12,18).

Πόσο ἁμαρτωλὸ ἐκεῖνο τὸ «μου»! Αὐτὸ θὰ μᾶς φάη. Ἦταν δικά του; Πρῶτα-πρῶτα ὁ σπόρος. Μέσα του κλείνει τεραστία δύναμι ἀναπαραγωγῆς.

Ποιὸς τοῦ ἔδωκε τὴ δύναμι αὐτή; Χίλιοι γεωπόνοι καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες νὰ μαζευτοῦν, ἕνα σπόρο δὲ μποροῦν νὰ κάνουν. Ὁ σπόρος λουπὸν ποῦ ἔσπειρε ὁ πλούσιος δὲν ἦταν δικός του. Ἐπειτα τὸ χῶμα. Γιὰ νὰ φυτρώσῃ ὁ σπόρος, θέλει χῶμα. Τί εἶνε τὸ χῶμα; Ἄλλο πάλι μυστήριον. Τὸ χῶμα ποῦ πατοῦμε ἔχει τεραστία δύναμι. Χιλιάδες τώρα χρόνια βλαστάνει, φυτρώνει συνεχῶς. Εἶνε γόνιμο, νὰ ἡ ἀξία του. Πάρτε δυὸ γνάστρες, μία γεμάτη χρυσάφι καὶ μία γεμάτη χῶμα, καὶ σπείρετε σπόρο• τὸ χρυσάφι δὲ φυτρώνει, εἶνε στερο, ἐνῶ τὸ χῶμα εἶνε εὐλογημένο• βγάζει δέντρα, καρπούς, ἄνθη. Ποιὸς τὸ ἔκανε; Ὁ σπόρος λουπὸν τοῦ Θεοῦ, τὸ χῶμα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φυτρώσῃ ὁ σπόρος στὸ χῶμα θέλει καὶ νερό. Ἄν ὁ οὐρανὸς δὲ βρέξῃ, ξεράθηκαν τὰ πάντα. Ἀπαραίτητος εἶνε καὶ ὁ ἥλιος• χωρὶς τὶς ἀκτίνες του τίποτα δὲν εὐδοκμεῖ. Μετὰ λίγα λόγια, ὅλα τοῦ Θεοῦ εἶνε. Ἐν τούτοις ὁ πλούσιος λέει «τὰ ἀγαθὰ μου». Δὲν εἶνε δικά σου, κύριε. Δὲν ἄκουσες ποτὲ τὸ λόγο «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς» (Ψαλμ. 23,1); Τοῦ Κυρίου εἶνε καὶ ἡ γῆ καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς. Δὲν εἶσαι ἰδιοκτήτης, μόνο διαχειριστής.

Εἶνε ὅμως ἀνόητος κι ἀπὸ ἄλλης πλευρᾶς. «Θὰ γκρεμίσω», λέει, «τὶς ἀποθήκες μου, θὰ κάνω καινούργιες καὶ θὰ μαζέψω ἐκεῖ τὰ ἀγαθὰ μου».

Ζητοῦσε ἀποθήκες. Μὰ ὑπῆρχαν. Δὲν τὸ λέω ἐγὼ, τὸ λέει ὁ Μέγας Βασιλεῖος.

Ποιὸς εἶνε ὁ ἀποθήκης; Τὰ στομάχια τῶν πεινασμένων! Δὲν σκέφθηκε ὅτι δίνοντας στοὺς φτωχοὺς ἀποθηκεύει στοὺς οὐρανοὺς. Γι' αὐτὸ εἶνε «ἄφρων».

Εἶνε ἀνόητος ἀκόμα, διότι ὑπολόγιζε πῶς θὰ ζήσῃ «ἔτη πολλὰ» (ἔ.ἀ. 12,19). Ἐζησε; Οὐτε μὴ νύχτα. Ἐκανε «λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο».

Ποιὸς εἶνε ὁ «ξενοδόχος»; Ὁ χᾶρος! Ἐκεῖ ποῦ ἔκανε σχέδια, ἀκούει• Ἔλα ἐδῶ, κι οὔτε δευτερόλεπτο ἀναβολή!... Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος; Μιά σταγόνα αἷμα στὸν ἐγκέφαλο καὶ γίνεται φυτὸ. Ἀνόητε, «ἄφρων»!... Ὅσπε λουπὸν ἡ πλεονεξία ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀναλύσει τῆς εἶνε ἀφροσύνη. Ἐν τούτοις ὁ ἄν-θρωπος δὲν συνεντίζεται, δὲν λέει ποτὲ «φτάνει». Ἡ θάλασσα μπορεῖ νὰ πῆ στὰ ποτάμια «Φτάνει πιά τὸ νερό σας», ὁ χᾶρος μπορεῖ νὰ πῆ στοὺς νεκροὺς «Φτάνει πιά, χόρτασα ἀπὸ πῶματα»• ὁ πλεονέκτης ὅμως δὲν τὸ λέει. Ἐκανε ἕνα ἑκατομμύριο; Ζητάει δύο• ἔκανε δύο; ζητάει τέσσερα, πέντε, δέκα, εἴκοσι ἑκατομμύρια... Φοβερὸ τὸ πάθος• «ρίζα πάντων τῶν κακῶν εἶνε ἡ φιλαργυρία» (Α΄ Τιμ. 6,10). Κάνει δυστυχῆ τὸν ἑαυτὸ του.

Ἦταν ἐπιθυμῆσαι κάποιον ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, ποῦ παρακάλεσε, λένε, τοὺς θεοὺς, ὅτι ἀγγίζει νὰ γίνεται χρυσάφι, καὶ τὸν ἄκουσαν• ἀγγίξε πέτρες, δέντρα, λουλούδια..., ὅλα ἔγιναν χρυσᾶ. Ὅταν ὅμως στὸ σπίτι κάθησε στὸ τραπέζι, ἔγιναν χρυσᾶ καὶ τὸ πιάτο καὶ τὸ φαγητὸ καὶ τὸ ψωμί• ἔτσι δὲν εἶχε τί νὰ φάη, καὶ θέθανε ἀπὸ τὴν πείνα. Φάε, λουπὸν, χρυσάφι! Μῦθος εἶνε αὐτός, ἀλλὰ διδάσκει σὲ τί παγίδα πέφτει ὁ πλεονέκτης.

Ἡ πλεονεξία, ἐκτός ἀπὸ τὰ ἄτομα, ἀπειλεῖ τὰ ἔθνη καὶ τὴν κοινωνία σήμερα. Καὶ ἡ μικρὴ μας πατρίδα κινδυνεύει. Τὸ ἔθνος μας ἦταν πτωχὸ, δὲν εἶχε ἐπάρκεια. Σιτᾶρι φέραμε ἀπ' ἔξω, ἀπὸ τὴ Ῥωσία καὶ τὴν Ἀμερικὴ.

Ῥύζι —θυμοῦμαι στὰ χρόνια τὰ δικά μας— δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιά φούχτα, οὔτε γιὰ φάρμακο. Τώρα, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι μόνον γίναμε αὐτάρκεις ἀλλὰ ἔχουμε καὶ πλεόνασμα. Ἄς εἶνε καλὰ οἱ γεωργοὶ τῆς ὑπαιθρου μὰ ἀλλὰ καὶ οἱ ἀδέλφοι μὰς οἱ ἐργατικώτατοι πρόσφυγες, ποῦ ἔδωξε ὁ Κεμάλ ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία. Ὅλοι αὐτοὶ δούλεψαν σὰν μιά οἰκογένεια, καὶ οἱ πέτρες ἀκόμα καλλιεργήθηκαν καὶ καρποφόρησαν. Τώρα ὅμως τί κάνουμε οἱ ἄφρονες• πετοῦμε ροδάκινα, μήλα καὶ ἄλλους καρπούς στις χλωματερές. Θεέ μου, τί ἐγκλημα! Ἐχουμε τόσο ἐμπορικὸ στόλο• μπορούσαμε νὰ φορτώσουμε δέκα καράβια καὶ νὰ τὰ πᾶμε στις χῶρες ποῦ πεινᾶνε καὶ πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι. Δὲν τὸ κάνουμε οἱ πλεονέκται καὶ ἄφρονες. Καὶ ἄφρων πλεονέκτης εἶνε ὀλόκληρος ἡ Εὐρώπη, αὐτὴ ἡ ΕΟΚ, ποῦ ἐπιβάλλει νὰ ξεριζωθοῦν ἀμπέλια καὶ ἔλαιοστάσια στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ μποροῦν αὐτοὶ νὰ πωλοῦν σὲ μεγάλες τιμές τὰ προϊόντα τους. Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ ἐπ' αὐτοῦ. Περιμένουν πολλὰ ὠρισμένοι ἀπὸ τὴν ΕΟΚ, ἐγὼ δὲν περιμένω. Εἶνε συνασπισμὸς συμφεροντολόγων, «ἐταιρεία λεόντων» ὅπως τὴν ὀνόμασε κάποιος πολιτικός.

Καὶ ἂν μπῆ καὶ ἡ Τουρκία μέσα, ὦχ ὦχ, γράψε ἀλλοίμονο!...

Τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε αἰώνιον, ἀγαπητοί μου. Ἰδοὺ ἡ εἰκόνα τῆς πλεονεξίας ποῦ μᾶς δίδει. Καὶ τὸ φάρμακο ποῦ συνιστᾷ ποιὸ εἶνε; Τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε• Νὰ εἶσαι ὀλιγαρκής, ἐργατικός, δίκαιος, σπλαχνικός. Ἀρκέσου στὰ λίγα, τὰ ἀπαραίτητα, στὸν «ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον» (Ματθ. 6,11). Οἱ ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε πολλές• πέντε - δέκα τὸ πολὺ. Τώρα ὁ ἄφρων ἄνθρωπος τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας ἐπλήθυνε τὶς ἀνάγκες του σὲ χιλιάδες. Οἱ περισσότερες εἶνε περιττὰ ἢ καὶ ἐπιβλαβῆ πράγματα, ὅπως λχ. τὸ τσιγάρο. Ἄν λείψουν τὰ περιττὰ, ὁ μικρὸς πλανήτης μας εἶνε ἐφωδιασμένος ἀπὸ τὸν Δημιουργὸ μετὰ τὸσα πλοῦτη, ποῦ ἂν καλλιεργήθῃ σωστὰ μπορεῖ νὰ θρέψῃ πέντε φορές περισσότερο πληθυσμὸ. Πότε; ὅταν μαζῆ μετὰ τὴν ὀλιγαρκεία ὑπάρχη ἀνιδιοτέλεια καὶ δικαιοσύνη, ὅταν πάψῃ τὸ «σὸν» καὶ τὸ «ἐμόν», ὅταν ἡ γῆ δὲν ἀνήκῃ πλέον στὸν ἄλφα καὶ στὸν βῆτα ἀλλὰ στὸ Θεὸ κατὰ τὸ «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς», ὅταν ὑπάρχη δικαία κατανομή, ὅταν τὸ περίσσειμα τοῦ ἐνὸς πηγαίη στὸ ὑπέρημο τοῦ ἄλλου, ὅπως λέει ὁ ποιητής• «αὐτὸ ποῦ περισσεύει, εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ, καὶ μὴν τὸ σπαταλεῖται».

Κ' ἐμεῖς νὰ πολεμήσουμε μέσα στὴν καρδιά μας τὴν πλεονεξία. Ὁ σατανᾶς λέει• Ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, τίποτα γιὰ τὸν ἄλλον. Ὁ Χριστὸς λέει• Ὅλα γιὰ τὸν ἄλλον!

(Ο μακαριστός μητροπολίτης Αττικής & Μεγαρίδος κυρός Νικόδημος (Γκατζούλης), άστραψε και βρόντησε καταγγέλλοντας το 2010 τον κατηφορικό δρόμο που είχε πάρει ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος).

Βιώνει κανείς φόρτιση αφόρητης οδύνης, όταν εξακριβώνει την τραγική αλλοτρίωση των ιστορικών Κέντρων της αποστολικής, θυσιαστικής διακονίας και όταν διαπιστώνει τη μεταποίησή τους σε κάστρα κοσμικής προβολής, σε εργαστήρια υπεροχικής ανάδειξης και σε θρόνους μάταιης, ηγεμονικής, κοσμικής λάμπης, που εκτρέφει και διογκώνει την έπαρση των επικαθήμενων και εκμηδενίζει το θησαύρισμα του ψυχικού κάλλους.

Αιώνες, τώρα, η Εκκλησία σηκώνει το φορτίο της περιπέτειας και τους σπασμούς της διαίρεσης, εξ αιτίας της αδυσώπητης για τα πρωτεία και τις πρωτοκαθεδρίες των – κατά κόσμο – κορυφαίων ποιμένων της. Σαφέστατη η διδαχή του Κυρίου μας και η προτροπή Του στους δώδεκα Αποστόλους του: «Οίδατε, ότι οι Άρχοντες των εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αυτών, ουχ ούτως έσται εν υμίν, αλλ' ος εάν θέλη εν ημίν μέγας γενέσθαι, έσται υμών διάκονος και ος εάν θέλη εν ημίν είναι πρώτος, έσται υμίν δούλος» (Ματθ. κ' 25-27).

Η «ΒΑΣΙΛΙΔΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ» ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΟΛΟ

«Θα μου επιτρέψετε να καταθέσω στην ηλεκτρισμένη τράπεζα των σύγχρονων προβληματισμών και – προ πάντων – στις καρδιές των αναγνωστών μου, ένα όραμα, ίσως ανεδραφικό, ίσως φορτισμένο – «καθ' υπερβολή» – με τις έμπονες διεγέρσεις της ψυχής, που τις προκαλούν οι ιστορικές μνημες και που θεριεύουν την αποσταμένη ελπίδα. Ίσως, όμως και να αποτελεί τη μόνη ρεαλιστική πρόκληση προς τους αχθοφόρους της μέγιστης ιστορικής κληρονομιάς, που την παρέλαβαν, από τους Πατέρες τους και προκατόχους τους, ως λέντιο ταπεινής διακονίας και ως «κένωση» αγαπητικής θυσίας και την κατάντησαν αλαζονική ενθρόνιση σε θρόνους πρωτείων και σε ευτελιστικό χρονικό κοσμικής αυτοδιαφήμισης.

Η «**βασιλίδα των πόλεων**» έχασε τον πρωταγωνιστικό της ρόλο στο οικουμενικό γήπεδο της πα-

γκόσμιας ιστορίας. Οι πολιτικές και πολιτισμικές ανακατατάξεις, που γέμισαν τον ιστορικό τόμο της νεωτερικότητας, έσπησαν άλλα κέντρα παγκόσμιας επιρροής και χάραξαν άλλους σχεδιασμούς ανάπτυξης. Τόνισαν και τόνωσαν την απαξίωση και την περιθωριοποίηση του ψυχικού κάλλους και τη μεγιστοποίηση της ευμάρειας. Την απόσβεση της προσωπικής, υπαρξιακής προβληματικής. Τον εγκλωβισμό του ατόμου στην απεριόριστη απόλαυση της ύλης. Και τη στράτευση του στους πλασματικούς και προσχεδιασμένους αγώνες και τις «συμβατικές» και «υπό έλεγχο» ελευθερίες του.

Αυτή την εποχή, η μαρτυρική Εκκλησία της άλλοτε βασιλεύουσας θα μπορούσε, με την πλούσια εμπειρία της, του «χθες», να φωτίσει τον ορίζοντα, του «σήμερα» και του «αύριο». Να κλειδώσει στο ταμείο των αναποτελεσματικών εκκρεμοτήτων τις ακάλυπτες συναλλαγματικές των τίτλων τιμής και πρωτείων και να αφήσει ελεύθερη την καρδιά να εκφραστεί με την Ευαγγελική γλώσσα της αγάπης.

Όλα όσα έχει να πει το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης και τα μηνύματα, που μπορεί να εξαγγείλει στην πικραμένη και ματωμένη σύγχρονη ανθρωπότητα, δεν αντέχουν το στρίμωγμα σε ένα πυκνό δημοσίευμα.

Είναι ο τίμιος αποστολικός μόχθος ατέλειωτων γενεών και η εμπειρία σοφών και αγίων, που μας κληροδοτήθηκε όχι ως ψυχρός υλικός πλούτος, αλλ' ως το «dna» της αναγεννημένης ύπαρξης».

«ΕΥΤΕΛΙΖΕΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΤΟ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑ»

Προσωπικά, ως Μητροπολίτης της Ορθόδοξης Ανατολικής Εκκλησίας, νοιώθω βάρος συνειδήσης, παρακολουθώντας τον Πατριάρχη της άλλοτε βασιλεύουσας, να ευτελίζει επικίνδυνα το αποστολικό, επισκοπικό λειτουργήμα, παραγκωνίζοντας την κύρια υπευθυνότητά του, τον Ευαγγελισμό σ' οποιοδήποτε μήκος και πλάτος του πλανήτη και δαπανώντας τη ζωτικότητα του και την υπόληψή του στο παιχνίδι των χρηματιστηριακών τίτλων της δημόσιας προβολής.

«Η ΛΙΤΑΝΕΥΣΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΗΜΗΣ ΤΟΥ»

Τα αποκλειστικά ανοίγματα του σημερινού Πα-

τριάρχη Βαρθολομαίου είναι δύο:

1. Η λιτάνευση του ονόματός του και της φήμης του στα βουνά και στις θάλασσες του πλανήτη μας, ως θεραπευτού και σωτήρα του καταμολυσμένου φυσικού Ατέλειωτα. Δαπανηρότατα τα ταξίδια του. Εντατική η δημοσιογραφική προβολή του. Συνακόλουθες οι παγερές, εθιμοτυπικές συναντήσεις του με τους ισχυρούς της γης μας και οι χειραφτίες του, που αποτυπώνονται στα τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων.

Πόσα είναι τα ταξίδια, που έχουν πραγματοποιηθεί ίσα με σήμερα; Ατέλειωτα. Και ποια τα αποτελέσματα; Ένα μηδέν. Με την ενασχόλησή του αυτή, ο Πατριάρχης δεν έφερε την ισορροπία στο καταμολυσμένο περιβάλλον μας, αλλά ανέβασε την «Παναγιότητά» του, στο σανίδι της παγκόσμιας πασαρέλας. Τα μηνύματα της Ορθόδοξίας έμειναν στο σεντούκι. Και η αίγλη της θεατρικής επίδειξης αναδείχτηκε όραμα και αγώνισμα Πατριαρχικό.

2. Το δεύτερο άνοιγμα του Πατριάρχη Βαρθολομαίου (επένδυση και ικανοποίηση οράματος), είναι η κοινή φωτογράφιση με τον Πάπα της Ρώμης και η επίμονη προβολή του πρωτείου της Ανατολής ως ισότιμου και ισόκυρου με το πρωτείο της Δύσης.

Δέκα αιώνες – ολόκληρη χιλιετία – ο Ανατολικός, Ορθόδοξος Θεολογικός λόγος ανασκάπτει τα ιστορικά θησαυροφυλάκια και επεξεργάζεται, με επιμονή και με προσοχή τις εκκλησιολογικές επισημάνσεις και τις Συνοδικές αποφάσεις, διακηρύσσοντας – μετά τις ευσυνειδήτες διερευνήσεις – ότι το παπικό πρωτείο είναι απλή έκφραση τιμής και ότι η τιμητική του διάκριση, όπως και η διάκριση του Κωνσταντινούπολης δεν εισάγει δικαιώματα διοικητικής υπεροχής και επικυριαρχίας. Και, μετά την εκπνοή της χιλιετίας, ο διάδοχος μεγάλων Πατριαρχών της Ανατολής, έπαψε να εμπνέεται από τη διδαχή τους και τη συμπεριφορά τους, ανέβασε τους τόνους της αυτοπροβολής του και μάχεται, για την επιβολή και την κατακύρωση των τίτλων της υποτιθέμενης υπεροχίας του.

Αυτόδηλο, ότι το όψιμο όνειρο και ο αγώνας

συνέχεια από τη σελ. 1

Η Θεός πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπώλετο

βουλευτήριο απέφασε να σταυρώσει;

Ποιός είναι ο ληστής που σήμερα ανεβαίνει στο κριώμα;

Μήπως είναι οι βουλευτές και οι ύπουργοί, που διεμέρισαν τὰ ἱμάτια τῆς Ἑλλάδος και περπατάει σήμερα στους δρόμους τῆς Εὐρώπης ξυπόλυτη και γυμνή;

Μήπως είναι τὸ κηποταφεῖον τῶν ἐπισκόπων, που οὔτε ἓνα ΣΤΟΠ δὲν μπόρεσε νὰ βάλῃ στους καταχραστὲς, στους βλάσφημους, στους ἄρνητὲς τῆς πίστεως;

Μήπως εἶναι οἱ ἱερεῖς και γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, που τραβᾶνε τὸν Χριστὸ ἀλυσοδεμένο στους δρόμους τῆς προδοσίας;

Γιατί, μετααφόροι και χρυσοπιλοφόροι, δὲν λέτε ἔστω και ἓνα «**ἐπιτέλους σταματᾶτε**»;

Μήπως σταυρώνεται ἡ ἔνοχη σιωπὴ τοῦ Ὁρους τοῦ Ἁγίου και ἡ ἄμνηστία που ὁ ὀρθόδοξος λαὸς χαρίζει χωρὶς ἀντάλλαγμα στους κρατοῦντες;

Ὅχι, ὄχι.

Εἶναι τὸ κριώμα που ἔστησαν οἱ ἄθεοι κυβερνῶντες και τὰ καρφία που ἔφτιαξαν στὰ καμίνια, στὰ γυφτάδικα τῶν ἀπίστων και ἀκολάστων κρατούντων.

Και ποιὸν κρεμᾶνε;

Κρεμᾶνε τὴν Ἑλλάδα, κρεμᾶνε τὴν μάννα που τὸς γαλούχησε με ρωμιοσύνη και χριστιανοσύνη.

Ἦρθε ἡ καταραμένη ὥρα νὰ ἀκούσουμε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν μάννα μας τὸ «**τετέλεσται**».

Τελείωσαν τὰ πάντα σ' αὐτὴν τὴν χώρα. Ἡ Ἑλλάδα χωρὶς Χριστὸ, εἶναι ἓνα κουφάρι πεταμένο στὴν ἄβυσσο. Διαδραματίζονται φοβερὰ πράγματα και δὲν βλέπετε κανενὸς Ἑλληνα κληρικοῦ και λαϊκοῦ

τὸ μάτι νὰ δακρύζῃ.

Χάνουμε τὰ πάντα και χάσκουμε σὰν νὰ μὴ συμβαῖναι τίποτε.

Χριστιανέ, σῆκω ἅπᾶνω.

Παπᾶ, κάνε τὸ ράσο σου φλάμπουρο και σύ, μοναχέ, τὸ τριβώνιο σου σημαία. Ἀναστέναξε και ἐκβαθῶν κράξε: «**Ὅχι δοσίματα στους ἀθέους. Ὅχι ἄρνηση τοῦ Δημιουργοῦ.**»

Γιατί δὲν ἀκούμε τίποτα; Πραγματικὰ πλαστικοποιηθήκαμε;

Γιατί κωφεύουμε;

Γιατί δὲν πήραμε τοὺς δρόμους και τὶς ραχοκοκκαλιές τῶν βουνῶν νὰ φωνάξουμε: «Ὅχι Ἑλλάδα κρεμασμένη. Καταυτοδιάρηδες, κάτω τὰ χέρια ἀπὸ τὴν μάννα»;

Ἄπνευστί νὰ χρεωκοπήσουμε; Φυσηξτε, φωνάξτε: «**τὴν Ἑλλάδα τὴν θέλουμε ὅπως μᾶς τὴν παρέδωσαν οἱ πρόγονοί μας**».

Ποιὸς θὰ γυρίσῃ πίσω τὸ κεφάλι νὰ φωνάξῃ «**Ἑλλάδα μου γλυκεία, ποιὸς σοῦ διέρρηξε τὸν χιτώνα**»; και δὲν θὰ ἀκούσῃ «Ὅι ἄπιστοι κυβερνῶντες»; Τί μουγγάδα εἶναι αὐτὴ που ἐπικρατεῖ στὴν Ἑλλάδα; Γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίση πόσα ἀναπηδήματα κάνουμε, πόσες διαμαρτυρίες.

Γιὰ τὴν πνευματικὴ και ἔθνικὴ κρίση οὐκ εἰσὶ λαλαῖα οὐδὲ λόγοι.

Δὲν ἀκούγονται φωνές.

Φωνάξτε προτοῦ κερᾶξονται οἱ λίθοι.

Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὀρθόδοξη. Εἶναι ὁ μεγάλος ἥλιος που ὅλος ὁ κόσμος περιμένει τὸ φῶς του και τὴν θαλπωρὴ του. Ἔχετε τὴν δύναμη, Ἐκκλησία. Ἔχετε τὴν δύναμη, ἑλληνικὲ λαέ, σὲ μιὰ νύχτα νὰ ρίξῃς τὰ κῶλα αὐτῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Αὐτῆς τῆς συμφορᾶς που

τὶς μέρες αὐτὲς κάνει τὴν ἐμφάνισή της. Δὲν βασιλεύει, δὲν κρατιέται.

Ἄμα πέση κάτω ἡ δρῦς, ὅλοι θὰ ξυλεύσουμε. Βοηθήστε τὴν νὰ μὴ πέσῃ. Κρατήστε τὴν ὀρθια.

Βδελυχθῆτε τοὺς ἀνέμους τοῦ ΑΘΕΪΣΜΟΥ.

Δεῖξτε τὴν ἀνδρειοσύνη που κληρονομήσατε ἀπὸ τοὺς πατέρες σας.

Ράγισαν τὰ πάντα και ὅλοι οἱ σωφρονοῦντες λένε:

«**Ἡ Θεός πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπώλετο**». Δεσποτάδες, ἂν και σ' αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο δὲν κρεμάσετε τὰ στολίδια σας και δὲν τοὺς δώσετε τὴν χαριστικὴ βολή, τότε πράγματι θὰ ἴρῃθι μέρα που θὰ κλαύσετε και θὰ θρηνήσετε, ἄλλὰ ποιὸν; Ἔχετε τὴν δύναμη νὰ

πῆτε: «**Μάννα, μὴ κλαῖς ὁ γιὸς σου δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ καθεῦδει**»;

Ἔχετε τὴν δύναμη νὰ ποτίσετε τοὺς κρατοῦντες με ὄξος και χολή; Ἄν δὲν τὴν ἔχετε, μεριάστε. Δὲν γνωρίζω ἐὰν βρεθῇ ἄνθρωπος νὰ χτυπήσῃ νεκρο-

κάμπανο.

Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πετάξετε καταγῆς στέμματα και σκῆπτρα. Καβαλικέψτε ὄναριο και εἰσέλθετε στὶς πόλεις και στὰ χωριά και κόψτε τὰ χέρια τῶν σταυρωτῶν. Δὲν εἶναι δύσκολο. Βάψτε τὴν γῆ με αἶμα, γιὰ νὰ ἀνεμίσητο τοῦ σταυροῦ ἡ δύναμη. Ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ. Και ἡ «**Μεγίστη**» Μονὴ (Βατοπεδίου)

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κυκλῶνα και τὴν ἀνεμοθύελλα, «**μεγίστη**» Μονὴ διανέμει κούφια καρῦδια: συγγραφικὸ ἔργο ἐνὸς μοναχοῦ. Σκουνταμοὶ και τύφλες μᾶς βρῆκανε.

Αὐτὸ ἃς τὸ ἔκανε ἡ Μονὴ που τὸν γαλούχησε, ἡ Μονὴ που τὸν ἔκανε μοναχὸ και ὄχι ἐσύ, κυρα-Παναγιώτα μου.

του Πατριάρχη της – πάλαι ποτέ – βασιλεύουσας, εγγράφουν στόχευση εκκοσμικευμένης περιπλάνησης έξω από την ιστορική τροχιά της καταξιωμένης Ορθόδοξης σταυρωτής ταπεινότητας.

«**ΚΑΛΕΙ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ ΣΕ ΥΠΟΤΑΓΗ**»

Το Πατριαρχείο, που επιμένει να διεκδικεί τα πρωτεία και να καλεί τους πάντες σε υποταγή, δε δείχνει να το διεγείρει η αγωνία για τη διδαχή και για την υπεύθυνη χειραγώγηση του λαού, σε οποιοδήποτε σημείο του πλανήτη και αν καταθέτει τον μόχθο του και τις αγωνίες του.

Πολλές φορές, παρακολουθώντας τις περιοδείες του Πατριάρχη και τις δημόσιες εμφανίσεις του. Μιλάει τη γλώσσα του πολιτικοποιημένου προβληματισμού και της ευμάρειας. Και δεν μιλάει την αποστολική γλώσσα των λυτρωτικών μηνυμάτων. Επισημαίνει τις τραγικές συνέπειες της αλλοίωσης του φυσικού περιβάλλοντός μας και δεν αποκαλύπτει στο ανήσυχο ακροατήριό του τους μολυσμούς του πνεύματος, που αποσυνθέτουν τις σύγχρονες κοινωνίες και που διαμορφώνουν, ερειπωμένα ανθρώπινα απομεινάρια, τις εικόνας του Θεού.

«ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ ΕΠΙΣΗΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ ΑΛΛΑ ΣΤΟ... ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ»

Με την μελέτη της καθημερινότητας και με την επεξεργασία των σηματοδοτήσεων, που αφήνει πίσω της η αδιάκοπη Πατριαρχική περιήγηση στα καμένα ή αποψιλωμένα βουνά και στις μολυσμένες θάλασσες, καταλήγει κανείς στο συμπέρασμα ότι ο αχθοφόρος της βαρύτατης και ασύγκριτης κληρονομιάς του Ορθόδοξου Αποστολικού βιώματος, περπατάει επίσημα και επιδεικτικά, αλλά... στο περιθώριο. Μακριά από το στάδιο της υπαρξιακής αγωνίας και της πνευματικής άθλησης.

Στήνεται στην αυλή της εφημερης, «μιντιακής» φωτογράφισης. Και κατηφορίζει, στο ανοιχτό βάρθρο της λημοσύνης.

«**ΟΙ ΙΕΡΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΦΑΓΙΑΣΜΕΝΟΙ**»

Σ' αυτό το μαξιλάρι της στοχευμένης κολακείας θα αναπαυθεί ο Πατριάρχης μας Βαρθολομαίος. Θα απολαύσει τα «πρωτεία» του και θα ενεργοποιήσει, «εν ονειρώ», την εξουσία του. Οι Ιεροί Κανόνες, όμως και οι φωνές των αγίων Πατέρων μας, θα μείνουν στην άκρη σφαιρασμένοι και ματωμένοι».

Ὁ λαὸς δὲν θὰ ἀναθαρρύνῃ με συγγραφικὰ ἔργα, ἀλλὰ με τὴν παρουσίαση ἀσκητικῶν ἀγώνων και καμάτων. Βγάλτε μιὰ φωτογραφία τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κελλιοῦ τοῦ παπα-Διονύση και τοῦ παπα-Εὐδόκιμου και τοῦ πολυθρῦλητου αὐτοῦ μοναχοῦ και βάλτε τὶς μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἐπιλέξουν τὸν ἀσκητὴ, τῆς πίστεως τὸν ὑπερασπιστὴ και τὸν πνευματικὸ ἀγωνιστὴ. Μέσα σ' ἓνα κελλί που παρουσιάζεται σὰν ἓνα πλούσιο κοινὸβιο σὲ μικρογραφία, μυρίζουν ἀσκητικοὶ ἀγῶνες, στερήσεις και θλίψεις και δοκιμασίες;

Δίνει τὸ κελλί αὐτὸ μαρτυρία Χριστοῦ; μαρτυρία φλογισμένης καρδιάς; Τὰ βιβλία αὐτὰ θὰ βοηθήσουν αὐτὴν τὴν ὥρα στὸν χαμὸ τῆς πίστεως και τῆς πατρίδος;

Ἄεροσυνοδοὶ γίνατε. Τίποτα δὲν μπορεῖτε νὰ στηρίξετε. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν χαλασμό, σὲ τί μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ ἡ ἐπίδειξη γνώσεων; Μὰ αὐτὰ τὰ βρίσκουμε και στὸν κόσμο.

Γι' αὐτὰ θὰ ἐρευνῶμε τὴν ἔρημο και αὐτοὺς τοὺς καρπούς θὰ παρουσιάζουμε στὸν ταλαυπηρῆμένο κόσμο;

Αὐτὰ μᾶλλον βοηθᾶνε στὸ ναυάγιο που μᾶς βρῆκε μέσα στῶν κυβερνῶντων τὴν φουρτούνα. «**Μεγίστη**», ρήμαξες με αὐτὰ τὰ πράγματα κι ἔγινες ἐλαχίστη.

Ἄν σὲ θαυμάζῃ γιὰ τέτοιες ἐπίδειξεις νοῦς ὑγιῆς, πετάξετε τὰ ὅλα στὴν θάλασσα. Στὸ καφάσι μέσα δὲν ἔμεινε κανένας καρπὸς γερὸς. Σαπίλα ἀναδίδει και σκνίτες γεμίζουν τὰ μάτια μας. Αὐτὴ ἡ παρουσίαση ἦταν πραγματικὰ ἡ τούρτα με τὸ κερασάκι.

Φάτε τὴν, οἱ τὰ ἀνάκλιτρα ἀγαπῶντες. **Κύριε, ἐλέησον!**

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 1η συνέχεια από την 16η Ομιλία 1/3/1981

«και ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ, καὶ οὐ θέλει μετανοήσῃ ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς». (Αποκ. β' 21)

Υπό τό χαρακτηριστικόν, ἀγαπητοί μου, ὄνομα «Ἐζάβελ», πού εἶχαμε ἀναλύσει ἀρκετά τήν περασμένη φορά, ὁ Κύριος θέλει νά συμπεριλάβῃ κινήσεις πολύ ὀλίγο χριστιανικές, ἤκιστα χριστιανικές, οἱ ὁποῖες ὅμως, παρὰ ταῦτα, ἀπολαμβάνουν τιμῆς μέσα εἰς τήν Ἐκκλησία καί, τό χειρότερο, δέν ἀλλοτριοῦνται τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος.

Εἶδαμε, τήν περασμένη φορά, ὅτι τό παράπτωμα τοῦ ἐπισκόπου τῶν Θυατείρων ἦτο ὅτι ἀνεγνώριζε εἰς αὐτήν τήν γυναῖκα –μέ τό συμβολικόν ὄνομα «Ἐζάβελ»– τήν χριστιανική ιδιότητα, θεωρώντας τήν κανονικό μέλος τῆς Ἐκκλησίας του, ἀσχέτως ἐάν ἐδίδασκε πράγματα ἀλλότρια, ξένα. Ο Κύριος δέν ἀνέχεται αὐτές τίς διδασκαλίες καί μέμφεται τόν ἐπίσκοπον, ἐπειδή συνέχιζε νά ἀναγνωρίζῃ τήν χριστιανική ιδιότητα εἰς τήν γυναῖκα αὐτή. Ἡ δέ πορνεία τῆς, ἡ μοιχεία τῆς, καί τὰ εἰδωλόθυτά της (τό εἶχαμε ἀναλύσει τήν περασμένη φορά) ἔχουν μεταφορικό χαρακτήρα καί ἀναφέρονται σέ διδασκαλίες ἔξω ἀπό τήν ἀληθινή, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀπομακρύνονται οἱ πιστοί ἀπό τήν ἀληθινή τοῦ Θεοῦ διδασκαλία.

Πάντως, μέσα εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν ἱστορία, ἀγαπητοί μου, ὑπῆρξαν πάμπολλα ρεύματα, τέτοια ὕψης, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἐπέφεραν πολλήν ζημίαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, κατόπιν κατεδικάσθησαν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας.

Δηλαδή ἡ ὄλη ἔννοια τῆς περικοπῆς πού σᾶς διάβασα, ὅπου ὁ Κύριος ἐδῶ ὁμιλεῖ εἰς τόν ἐπίσκοπον τῶν Θυατείρων, εἶναι ἡ ἐξήγηση:

Ὁ ἐπίσκοπος ὄφειλε –ὕπογραμμίζω καί κρατήσατέ το καλά, γιατί θά ἀποτελέσῃ τό κεντρικό σημεῖο τοῦ σημερινοῦ μας θέματος– νά διακρίνῃ αὐτό τό ἀλλότριον στοιχεῖο μέσα εἰς τήν Ἐκκλησία του, τό ξένο, τό νόθο στοιχεῖο, καί

νά τό ἀποβάλλῃ πάραυτα. Αὐτός εἶναι ὁ νοῦς τῆς περικοπῆς.

Αὐτή ἡ γυναῖκα, ὅπως φαίνεται, ἦτο ὁπαδός Γνωστικῆς αἱρέσεως. Ἦτο ὁμως χριστιανική ἐνταγμένη στήν Ἐκκλησία καί δροῦσε μέσα σ' αὐτή. Δέν ἦτο ἀπ' ἔξω, ὅπως σήμερα φέρ' εἰπεῖν εἶναι οἱ χυλιασταί, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία –ὕπογραμμίζω!– ἦταν μέσα στήν Ἐκκλησία. Καί πρέπει νά σημειώσουμε, ὅτι ἡ ἠθική τῶν Γνωστικῶν –γιά τούς ὁποίους Γνωστικούς πολλακίς σᾶς ἔχω μιλήσει– ἀποτελεῖ τήν λυδίαν λίθον διά τήν κατανόησιν πάσης αἱρέσεως, καί προπαντός ἐκείνων ὅπως τοῦ Μασσωνισμοῦ, τῆς Θεοσοφίας καί τὰ λοιπά. Περισσότερα γιά τόν Γνωστικισμόν θά πούμε –πρῶτα ὁ Θεός– εἰς τό ἐπόμενο μας θέμα, γιατί ἔχουν καί τὰ «βαθέα» τους, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος χαρακτηρίζει ὡς «βαθέα τοῦ σατανᾶ».

Πρέπει νά σημειώσουμε, ὅτι ἡ ἠθική τῶν Γνωστικῶν εἶχε δυό ἀκρότητες:

Ἡ μία ἦτο τῶν νικολαϊτῶν, πού ἐπέδιδε τήν καταφθοράν τῆς σαρκός, διά τῶν ἡδονῶν. Ὡς σύνθημά των εἶχαν ἐκεῖνο τό «δεῖ παραχρησθῆναι τῆς σαρκός», δηλαδή «πρέπει νά καταστρέψω τή σάρκα», ἀλλά μέ τίς ἡδονές. «Παραχρησθῆναι» δηλαδή μέ τήν κατάχρησι. Νά τρώω πολύ! νά πίνω πολύ! νά μεθάω! νά παίρνω ναρκωτικά! νά πέφτω στίς πορνείες κατὰ κράτος! γιά νά καταστρέψω τή σάρκα!...

Ἡ ἄλλη ἀκρότης ἦτο αὐτή πού ἐπέδιδε τήν καταφθοράν τῆς σαρκός, ἀλλά διά τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας. Ἔτσι, κατεδίκασαν τόν γάμο, ἀπῆχαν ἀπό πολλά φαγητά, μάλιστα ὄχι μόνο ἀπό τό κρέας ἀλλά καί ἀπό τό φυτικό βασίλειο, ὅσο οἱ καρποὶ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου μποροῦσαν νά βρισκῶνται ἐπάνω εἰς τὰ δέντρα ἢ στά φυτά! Τέτοια αἵρεσις ἦταν ὁ Μανχαισμός. Φοβερός ὁ Μανχαισμός!

– «Ἄν φᾶς ἕνα σῦκο, κόβοντάς το ἀπό τή συκιά, εἶσαι ὑπεύθυνος φόνου, διότι αὐτό τό σῦκο ἔχει ψυχὴ!»

– «Πότε θά τό φάω αὐτό; Θά πεθά-

νω ἀπό τήν πεῖνα...».

– «Θά τό φᾶς, ὅταν θά πέσῃ ἀπό τήν συκιά. Νωρίτερα δέν πρέπει νά τό κόψῃς!»!

Φοβερά πράγματα, ἀγαπητοί μου!

Πάντως, μέ τήν κατάστασιν αὐτῆς τῆς ἀκρότητος τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας –μέ τήν καταδίκη τοῦ γάμου καί λοιπά– ἔχομε τούς Μοντανιστάς.

Ὁ Μοντανός ἐνεφανίσθη ἀκριβῶς στήν Μικρά Ἀσία, καί ἕνα ἀπό τὰ κέντρα τῆς διδασκαλίας του ἦταν τὰ Θυάτεια. Γι' αὐτό ὁ Κύριος ὁμιλεῖ γιά τό θέμα αὐτό. Μετά, ἔχομε τούς Σεβηριανούς Ἐγκρατίτας, τούς Μασσαλιανούς, καί δέν ὑπάρχει πραγματικά ἀριθμὸς στήν χορεία αὐτῶν τῶν αἰρετικῶν, πού εἶχαν ὡς δόγμα των τήν ὑπερβολικὴν ἐγκρατεία.

Σ' ἕνα σημεῖο ἐσουναντῶντο αὐτά τὰ δυό ἄκρα, πού ἦτο καί βασικό σημεῖο τῆς διδασκαλίας τῶν Γνωστικῶν στήν διαρχία. «Ἡ σάρκα ἀποτελεῖ πηγή τοῦ κακοῦ, καί εἶναι δημιούργημα ἐνός κακοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ ψυχὴ δημιούργημα ἐνός ἀγαθοῦ Θεοῦ. Γιὰ νά ἀπαλλαγῇ τοῦ κακοῦ, ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς σαρκός, τοῦ δημιουργήματος τοῦ κακοῦ Θεοῦ, πρέπει νά καταστρέψωμε τήν σάρκα, εἴτε διά τῆς ὁδοῦ τῆς ἀκολασίας καί τῆς ὑπερβολικῆς ἀνηθικότητος εἴτε διά τῆς ὁδοῦ τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας.

«Δέν θά φάγω, δέν θά παντρευθῶ, θά δημιουργήσω πείνα πολλή στόν ἑαυτό μου! Ἀρρώστησα; Δέν θά πάω στόν γιατρό, εἰς τρόπον ὥστε νά καταστρέψω τή σάρκα, αὐτήν τήν πηγή τοῦ Κακοῦ!»

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἦδη, ἔχει σημειώσει στίς Ἐπιστολές του αὐτές τίς Γνωστικές τάσεις, ἰδίως τίς ἐγκρατικές, τίς ὁποῖες καί καταδικάζει (Κολ. β' 21). Ἐνῶ ἀντιθέτως, τό ἄλλο ἄκρον, τῶν Νικολαϊτῶν, καταδικάζουν ὁ ἀπόστολος Πέτρος, στήν δευτέρα του Ἐπιστολή (β' Πέτρ. β'), καί ὁ ἀδελφός Θεός Ἰούδας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει γι' αὐτούς, στήν Α' Ἐπιστολή του πρὸς τόν Τιμόθεο, «κλυδόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθε βρω-

μάτων –θά ἐμποδίζουσι τόν γάμον καί τήν βρωσὴν τροφῶν» (Α' Τιμ. δ' 3). Καί, ἀναιρῶντας αὐτά τὰ ὁποῖα ἦδη ἐδίδασκαν, ἀρχίζαν νά διδάσκουν –λέγει– ὅτι πᾶν κτίσμα Θεοῦ καλόν, καί οὐδέν ἀτόβητον μετὰ εὐχαριστίας λαμβανόμενον –κάθε κτίσμα τοῦ Θεοῦ εἶναι καλόν καί τίποτε ἄξιον γιά νά πεταχθῇ, ἀρκεῖ νά λαμβάνεται μέ δοξολογία πρὸς τόν Θεόν–. Τί θά πῆ κάνεις φόνου, τρώγοντας ἕνα σῦκο; Τί ἀνοησίες καί δαιμονικές διδασκαλίες εἶναι αὐτές; Καί γιατί ὁ γάμος εἶναι βρώμικος; γιατί εἶναι ρυπαρός; Αὐτές εἶναι δαιμονικές διδασκαλίες. Ἄν θέλῃ κανεὶς νά μείνῃ ἀγαμος, θά μείνῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ –ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος, ὅπως καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού ἦτο ἀγαμος–, γιά κάποιον ἀνώτερο σκοπό, ἀφιερώνοντας τήν ἀγαμία του, τήν παρθενίαν του, εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν, καί ὄχι διότι ὁ γάμος καθ' ἑαυτὸν εἶναι ἀκάθαρτος.

Ἄν σας πῶ, ἀγαπητοί μου, –τί νά πῶ!...– ὅτι στοὺς πῖο πολλοὺς χριστιανούς μας ἐπικρατοῦν τέτοιες Γνωστικές ἀντιλήψεις, θά μέ πιστέψετε; Ἔρετε πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι λέγουσιν ὅτι δέν θά σωθοῦν, ἐπειδὴ εἶναι παντρεμένοι, ἔγγαμοι; Δέν θά 'θελα νά πῶ ὅτι μέσα στόν γάμο μποροῦν νά γίνονται πράγματα πού δέν τὰ θέλει ὁ Θεός. Ἐάν γίνονται πράγματα πού δέν τὰ θέλει ὁ Θεός μέσα στόν γάμον, τότε δικαιολογημένα κάποιος νά εἰπῇ, ὅτι δέν πάει καλά. Ἀσφαλῶς! Μήπως μένοντες κανεὶς ἀγαμος, ἐάν κάνῃ πράγματα πού εἶναι ἀθέματα, ἡ ἀγαμία του καί ἡ παρθενία του στέκονται σὸ ὑψος τους; Προφανῶς ὄχι. Αὐτὰ εἶναι ἐκτροπές. Ὅμως, ὁ γάμος καθ' ἑαυτὸν τίμιος. Αὐτό δέν λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος; «Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος (Ἐβραίου 13,4). Ἀλλὰ πόρνους δέ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός (Ἐβραίου 13,4). Δέν μπορεῖς νά παρεκτρέπῃς! δέν μπορεῖς νά εἶσαι μοιχὸς καὶ μοιχαλίδας! δέν μπορεῖς νά κάνῃς παρά φύσιν πράξεις καί ἄλλα τέτοια ἀνώμαλα πράγματα! Ὁ γάμος τίμιος!

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

Θυμᾶμαι, κάποτε, πῆγα σ' ἕνα κατάστημα νά ψωνίσω, ἐκεῖ στή γειτονιά μου, καί μοῦ λέγει ἡ γυναῖκα τοῦ μπακάλου – ἡλικιωμένη γυναῖκα –, ἀναστενάζοντας:

– Ἀχ, ἐσεῖς θά σωθῆτε. Ἐμεῖς!...

– Γιατί, κυρία μου, ἐσεῖς δέν θά σωθῆτε;

– Μά, ἐμεῖς πού 'μαστε παντρεμένοι...!

Γιατί, κυρία μου, δέν θά σωθῆτε ἐσεῖς; Ἐπειδὴ εἶστε ἔγγαμος δέν θά σωθῆτε; Ποιὸς σας τό εἶπε αὐτό!;

Αὐτές εἶναι Γνωστικές ἀντιλήψεις εἴτε τό καταλαβαίνομε εἴτε δέν τό καταλαβαίνομε. Βεβαίως, ἔχομε χάσει τήν προέλευσιν αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων, τίς ὁποῖες βλέπουμε νά κυκλοφοροῦν μέσα εἰς τήν Ἐκκλησία μας. Δέν θά 'θελα νά πῶ καί ἄλλες περτυτώσεις. Ἀλλά, τέλος πάντων...

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος καταδικάζει αὐτές τίς καταστάσεις. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἔχει σημασία εἶναι ὅτι οἱ τάσεις αὐτές καί τὰ ρεύματα αὐτά συνυπῆρχαν πάντοτε μέσα εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ἐνόθεον τήν ἀληθινή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου.

Τώρα, ὑπό τό συμβολικόν ὄνομα Ἐζάβελ, ζητάει ὁ Κύριος ἀπὸ τόν ἐπίσκοπον τῶν Θυατείρων νά ἀποβάλλῃ τήν γυναῖκα αὐτήν πού εἰσήγαγε Γνωστικές θέσεις εἰς τήν Ἐκκλησίαν –πιθανῶς ἐγκρατικῆς πιθανῶς, ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ γυναῖκα θεωρεῖται πρόγονος τοῦ Μοντανισμοῦ–, ἐάν φυσικά δέν μετανοήσῃ –προσεῖτε!– ἐάν δέν μετανοήσῃ!

Τί σημαίνει αὐτό;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ 70^ο

Ἡ ἐφημερίδα μας σε συνέχειες
θα δημοσιεύει τὴν «Ὁρθόδοξη Δογματική»
πρὸς ἐδραίωση τῆς Ὁρθόδοξου Πιστεῶς μας

Α' ΘΕΟΛΟΓΙΑ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

ἐκκλ/κος συνήγορος, ἐπίμχος πρόεδρος ἐφημ. κληρου Ελλάδος

ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Υλιστικά αθεϊστικά Συστήματα

Πορεία τῆς νεώτερης Αθεΐας: Αὐτὴ ἀρχίζει μετὰ τις ἀνακαλύψεις των νέων Χωρῶν. Οἱ ἀνακαλύψεις αὐτές συμβάλλουν στήν τάση τῆς συνειδητῆς αθεΐας. Οἱ λόγοι εἶναι οἱ ἐξῆς:

1.-) Ὁ ἄνθρωπος με τις ἀνακαλύψεις αὐτές συναρπάζεται καὶ θεοποιεῖ τόν κόσμον, τὴν ωραιότητα καὶ τὴν ἀπεραντωσύνην του, [Σπινόζα: Ὁ κόσμος εἶναι ὁ Θεός, Γκαίτε, Σχέλλινγκ, κ.ά.].

2.-) Μετὰ τις κατακτήσεις ὁ κόσμος γίνεται πολύ μικρός. Δέν υπάρχουν ἄλλα περιθώρια νά ικανοποιήσει ὁ ἄνθρωπος τὸ κατακτητικό του ἐνστικτόν. Ἀρχίζει τότε

νά θεοποιεῖ τόν ἑαυτὸν του καὶ προσπαθεῖ νά ἀλλάξῃ τόν ροῦν των ποταμῶν, νά ἰσοπεδῶνῃ τα βουνά, νά μικρύνῃ τὴν ἀπόσταση, κλπ. κλπ. Ἐπικρατεῖ μια αἰσιοδοξία ἀνθρωποκεντρική [Νίτσε - υπεράνθρωπος]. Ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ ἔτσι νά φέρῃ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς χωρὶς τόν Θεό. Ἀρχίζει στήν συνέχεια νά ἐπιτίθεται δειλά - δειλά ἐναντὶον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐπιτίθεται λογικῶς, δια τῆς λογικῆς των θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ προσπαθεῖ νά κλονήσει τα Δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ [Ντεκάρ, Καντ] καὶ τονίζει:

α') Τὴν αἰτιοκρατία τοῦ κόσμου σήμερον δέν ἰσχύει. Ἰσχύει ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀπροσδιοριστοῦ στήν φυσική].

β') Τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ Θεοῦ.

γ') Τὴν συναισθηματικὴν ἀρχὴν, ὅτι δηλαδή δέν χρειάζεται νά ἔλθῃ ὁ Θεός σὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ τόν Θεό τόν εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος δια τοῦ συναισθηματος [Σλαϊαρμάχερ].

Οικονομικός Υλισμός (Ματεριαλισμός) τοῦ Μαρξισμοῦ:

1.-) **Φοιερμπάχ:** Οὗτος υποστήριζε ὅτι δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὁ Θεός εἶναι εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός δηλαδή εἶναι ἐξαντικειμενοποίηση τοῦ υποκειμενισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

2.-) **Μαρξ:** Ὁ Μάρξ εταύτιζε τὸ Θεό με τὴν κοινωνικὴν πραγματικότητα. Ἐλέγε, ὅτι ἡ κοινωνία ὅπως παρουσιάζεται

εἶναι μια φρίκη. Οἱ ἄνθρωποι υποφέρουν διότι ὑπάρχει ὁ Καπιταλισμός (= Κεφαλαιοκρατία). Ἡ θρησκεία εἶναι μια φυγὴ ἀπὸ τὴν ἀθλία αὐτὴ πραγματικότητα. Ὁ ἄνθρωπος μεταθέτει τόν ἑαυτό του σὲ μία ἰδανικὴ πραγματικότητα διὰ τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία πραγματικότητα δέν ὑπάρχει ἀντικειμενικά. Δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος ζῆ ψεύτικα διὰ τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία καταντά νά εἶναι τὸ «ὄπιον» τοῦ λαοῦ, ἕνα νανούρισμα γιά μια ἀνύπαρκτη πραγματικότητα. Γιά τούτο καὶ ἐπιβάλλεται ἡ μὴ πίστις σὸν Θεό καὶ ἡ ἐργώδης προσπάθεια δια τῆς ἐργασίας, γιά νά καλυτερεύσει ὁ ἄνθρωπος ὁ ἑαυτοῦ τὴν ζωὴν του.

[ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ]

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τα θρησκευτικά στα σχολεία

Θεωρήσαμε επιβεβλημένο καθήκον να αναφερθούμε στην φωτισμένη εκείνη προφητική φυσιογνωμία, τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο Α΄ Κοτσώνη, που, ως άλλος προφήτης Ησαΐας, προείδε – πενήντα χρόνια πριν – την αθεϊστική θύελλα που θα έρχονταν στην θρησκευτική εκπαίδευση των νέων.

Για δεκαετίες ολόκληρες, από τους Βαυαρούς μέχρι την δικτατορία, το κράτος και οι παρακρατικοί παράγοντες είχαν στόχο την υποταγή της Εκκλησίας στη δική τους εξουσία και την απομόνωση του λαού του Θεού στο περιθώριο των κοινωνικών εξελίξεων. Αυτοί διόριζαν τους διδασκάλους και καθηγητές στα εκκλησιαστικά σχολεία και διαμόρφωναν τα προγράμματα διδασκαλίας.

Η Εκκλησία δεν είχε κανένα δικαίωμα να φροντίζει για την κατάρτιση των στελεχών της. Η Εκκλησιαστική Παιδεία ήταν το αποπαιδί του υπουργείου Παιδείας και των Θρησκευμάτων. Οι νέοι βλαστοί που προσέρχονταν με ζήλο – παρ' ότι τότε ήταν σχεδόν άμισθοι – να υπηρετήσουν την λογική ποίμνη Ιησού Χριστού, ήταν ο στόχος της περιφρόνησης και της χλεύης. Οι εφημερίδες πετούσαν την προπαγάνδα τους για διάφορα περιστατικά και ιδιαίτερα με ηθικά σκάνδαλα που μόλυβαν τον αυλόγυρο των εκκλησιαστικών Σχολών.

Η παραπληροφόρηση δούλευε εντατικά ώστε το αναγνωστικό κοινό να μαθαίνει ότι η Εκκλησία στρατολογούσε δασκάλους και καθηγητές ανίκανους και ανήθικους – ενώ η πολιτεία τους διώριζε – για να μορφώσουν τους υποψήφιους ιερείς της.

Αναλαμβάνοντας τα ηνία της Εκκλησίας της Ελλάδας ο π. Ιερώνυμος Α΄ Κοτσώνης, γνώριζε πολύ καλά τα κυκλώματα που τα παρήγαγαν και τον καταλυτικό μηχανισμό της εκπαίδευσης και των νέων λειτουργών της Εκκλησίας διότι ο ίδιος είχε αποφοιτήσει από την Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή, ήταν και μέλος της πανεπιστημιακής οικογένειας.

Από την πρώτη στιγμή ρίχτηκε στη δουλειά, σαν ο τελευταίος εργάτης της Εκκλησίας. Μη υπολογίζοντας κόπους και αντιδράσεις, δολιότητας και καταπιέσεις συμφερόντων, προχώρησε δυναμικά να βρει λύσεις και να τις εφαρμόσει.

Χάραξε τρεις άξονες προτεραιότητας στην Αρχιεπισκοπική του διακονία. Ο πρώτος ήταν η ανύψωση της πνευματικής και θεολογικής στάθμης του σώματος της Ιεραρχίας. Στο πλαίσιο αυτής της αναβάθμισης, προσπάθησε να μελετήσει και να βελτιώσει τη μεθοδολογία της προβολής της ανόθευτης Ορθόδοξης πίστης στον αιώνα της αθεΐας.

Τροχοδρόμησε την προσπάθεια να εκλεγόνται κατά το δυνατόν οι άριστοι για την πλήρωση των Μητροπολιτικών θρόνων ώστε λειτουργώντας το Συνοδικό όργανο αδέσμευτα και υπεύθυνα, να αποκατασταθεί η γνήσια επισκοπική φυσιογνωμία και η αποστολική και πατερική Συνοδικότητα.

Ο δεύτερος στόχος ήταν να νοικοκυρέψει την κινητή και την ακίνητη περιουσία. Να εξασφαλίσει σταθερούς πόρους, που να καλύπτουν όλες τις ανάγκες του προσωπικού της Εκκλησίας και να επαρκούν μάλιστα για την ανάπτυξη ενός μεγάλου προγράμματος σε έργα αγάπης. Ένα πρόγραμμα μελετημένο και κοστολογημένο, που από τον πρώτο καιρό άρχισε να αποδίδει καρπούς και να πνέει αέρας ανεξαρτησίας από το κράτος (γράψαμε σχετικά εφ. "ΑΓΩΝΑΣ" φ. 220/9/15).

Ο τρίτος στόχος ήταν η αναβάθμιση της εκκλησιαστικής εκπαίδευσης στο σύνολό της. Αγνώστικη να την ελευθερώσει από το θανατηφόρο εναγκαλισμό της άθεης πολιτείας.

Με πολύ αγώνα, μεγάλο μόχθο και συντονισμένες προσπάθειες έφθασε να απειληθεί με παραίτηση εάν δεν δημοσιεύονταν ο Νόμος. Νά πως περιγράφει ο ίδιος την κατάσταση: «Δι' όλας αυτές τας καθυστερήσεις είχα πολλάκις διαμαρτυρηθεί προς τας αρμο-

δίας Υπηρεσίας του Υπουργείου Παιδείας και οχλήσει και Υφυπουργόν και Υπουργόν και έκανα, και εγώ δεν ενθυμούμαι, πόσαι εντόνους παραστάσεις προς τον Πρωθυπουργόν, μέχρι που του δήλωσα, ότι θα παραιτηθώ, αν ο Νόμος δεν εκδοθή αμέσως. Μετά από αυτό εδημοσιεύθη επί τέλους ο υπ' αριθ. 876/1971 Νόμος την 15/5/1971. Εχρειάσθη, δηλαδή να παρέλθουν δύο έτη παρά δέκα ημέρας, αφ' ότου είχε γίνει η πρώτη μας σύσκεψις...».

Έτσι κατάφερε να αποσπασει την Εκκλ. Εκπαίδευση από τον έλεγχο του κράτους και να περιέλθουν στην ευθύνη της Εκκλησίας όλες οι εκκλησιαστικές Σχολές, και της Αυτόνομης Εκκλησίας της Κρήτης – εκτός των θεολογικών τμημάτων των Πανεπιστημίων, προσωπικά –. Έτσι, στο εξής η Σύνοδος κατάρτιζε προγράμματα διδασκαλίας και διόριζε καθηγητές. Η Σύνοδος ασκούσε την εποπτεία για την καλή λειτουργία των Μέσων και των Κατώτερων Σχολών.

Στρατολογήθηκαν ιερωμένοι καθηγητές, επιστήμονες από το θεολογικό περιβάλλον καταξιωμένοι για το ήθος και την θεολογική τους κατάρτιση, οι οποίοι ανέλαβαν το έργο της οργάνωσης των Σχολών, προτείνοντας κατάλληλα πρόσωπα για την πλήρωση των καθηγητικών εδρών. Για την κατάρτιση δε των εκπαιδευτικών προγραμμάτων εκδόθηκαν αρχικά 41 συγγράμματα – 18 θεολογικά μαθήματα και 23 βοηθήματα – υψηλής μορφωτικής στάθμης.

Η αλλαγή έγινε αμέσως αισθητή. Άλλη ατμόσφαιρα άρχισε να επικρατεί. Οι υποψήφιοι νέοι που προσέρχονταν να σπουδάσουν την ιερή επιστήμη, έβρισκαν μπροστά τους εμπνευσμένους οδηγούς και έμπαιναν με ζήλο και αγάπη στην λεωφόρο της αφιέρωσης και της προσφοράς.

Η αναβάθμιση της Εκκλησιαστικής Παιδείας ήταν ένα ιστορικό γεγονός. ΕΝΑΣ ΑΘΛΟΣ που θα μπορούσε πλέον να δώσει στην Εκκλησία ιερείς ανώτερης μόρφωσης. Κήρυκες «έργω και λόγω» της ευαγγελικής αληθείας.

Με την προγραμματισμένη ίδρυση της Ανώτερης Θεολογικής Ακαδημίας και την υπαγωγή των πανεπιστημιακών θεολογικών τμημάτων στην Εκκλησία, θα έβγαιναν καθηγητές και διδάσκαλοι με άρτιο Ορθόδοξο οπλισμό και θερμή πίστη, ικανοί να καθοδηγήσουν τους μαθητές εφοδιάζοντάς τους με πνευματικά και μορφωτικά εφόδια ώστε να μπορούν να σταθούν όρθιοι και να αντιμετωπίσουν τα πολύχρωμα ρεύματα του ΚΑΙΡΟΥ. Αν το σχέδιο είχε υλοποιηθεί δεν θα είχαμε σήμερα θεολόγους άθεους, επισκόπους άπιστους ή οικουμενιστές και σχολικά βοηθήματα που να αποπνέουν αναθυμιάσεις ιστοριογράφων τύπου Ρεπούση, και κρανοκενείς εμπνεύσεις για τον "Μέγα Αλέξανδρο και την Κοκκινোসκουφίτσα", ή τα βδελύγματα για έρωτες 25 χρόνων με μαθήτρες Γυμνασίου.

Γυρίζοντας το φύλλο και αναζητώντας την πορεία και τον τρόπο αξιοποίησής όλου αυτού του εκπαιδευτικού προγράμματος θα βρεθούμε μπροστά σε ένα θαύμα!

Παράγοντες και παραγοντίσκοι έπεσαν καταπάνω του. Τα πολυβόλα των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης άρχισαν να χτυπούν με τα φαρμακερά τους βέλη. Όλοι αυτοί κινούνταν καλυμμένοι από την κυβέρνηση και παρακινούμενοι – χωρίς να φαίνεται – από τη φαναριώτικη διπλωματία, η οποία δεν άργησε να εμφανιστεί δημοσίως όταν με απαντά και έντονα έγγραφα ζητούσε από τον υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων οι Εκκλησιαστικές Σχολές Κρήτης και Πάτμου, που τυπικά ήταν εξαρτημένες από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, να γυρίσουν και να είναι κάτω από την μόπτα του άθεου υπουργείου Παιδείας και όχι υπό την σκέπη και ευλογία της Εκκλησίας της Ελλάδας.

Το οξύμωρο σε αυτή την ιστορία είναι ότι, ο Πατριάρχης και η Σύνοδος της Κων/πολης για δεκαετίες δεν είχαν ασχοληθεί και ενο-

χληθεί με την τραγική κατάσταση αυτών των Εκκλ. Σχολών, και τώρα που ο έλεγχος και η φροντίδα πήγε στο φυσικό τους φορέα, την Εκκλησία, ξεσηκώθηκαν, ζητώντας να ενταχθούν στη σημαία της υλοφροσύνης και των σκοτεινών συστημάτων. Αυτό ήταν μια θλιβερή ιστορία και έδειξε την πλήρη έκπτωση του εκκλησιαστικού φρονήματος.

Στην συμπαράταξη με το Πατριαρχείο στρατεύτηκαν και καθηγητές των Θεολογικών Σχολών των Πανεπιστημίων. Τα κίνητρά τους ο Μαμωνάς – καθαρά οικονομικά. Αυτοί οι ακαδημαϊκοί δάσκαλοι δίδασκαν στις Μέσες και Κατώτερες Εκκλησιαστικές Σχολές και απολάμβαναν ένα δεύτερο, καλό επιμίσθιο, που ανέβαινε στο ύψος των δύο τρίτων των πανεπιστημιακών τους αποδοχών, και καρπούσαν τα χρήματα αυτά χωρίς να κουραστούν αφού τους αναπλήρωναν βοηθοί τους!

Η μάχη ήταν σκληρή. Έφθασαν μάλιστα να προσφύγουν και στο Συμβούλιο της Επικρατείας προβάλλοντας το επιχείρημα, ότι με την καινούργια αυτή νομοθεσία μπήκε ξένος παράγοντας στις Σχολές. Άρχισαν με απαντωτά δημοσιεύματα να ζητούν την επάνοδο στο παλιό σύστημα λειτουργίας των Σχολών.

Η ταραχή τράβηξε σε μάκρος χρόνου. Η παραπληροφόρηση εκτελούνταν από τα άθεα δημοσιογραφικά συγκροτήματα τα οποία είχαν καλά σχέδια και στήσι κέντρα προπαγάνδας, αιχμαλωτίζοντας συνειδήσεις και ασκώντας προσηλυτισμό. Στην αντίδραση ενσωματώθηκαν και σκοτεινές δυνάμεις που δεν ήθελαν την αναδιοργάνωση και την δραστηριοποίηση της Ελλαδικής Εκκλησίας. Ίσαμε που ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος καταπονημένος από τον άγριο πόλεμο, παράτησε τον αρχιεπισκοπικό θρόνο, πήρε το μπιστουάκι και αναζήτησε την γαλήνη στην ερημιά, προσφέροντας την Θεία Ευχαριστία ως απλός εφημέριος στο μικρό χωριό 100 κατοίκων, την Καρδιανή που απείχε 3,5 χιλιόμετρα από το πατρικό του σπίτι στα Υστέρνια, που διέμενε, στο νησί Τήνο.

Η διάδοχη κατάσταση ήρθε σαν Τυφώνας που σάρωσε τα πάντα. Δεν άντεχε στην εντατικοποίηση των φροντίδων και την ευθύνη για την διοίκηση και οργάνωση των Εκκλησιαστικών Σχολών που του ήταν ένα βάρος ασήκωτο. Ήθελε να είναι αμέριμνος.

Έτσι, με μια απόφαση του ακρωτηριασμένου Συνοδικού σώματος – που θα μείνει στο μούσειο των παραδοξοτήτων διότι την υπογράφουν είκοσι (20) Συνοδικοί μητροπολίτες από 66 που αποτελείτε η Ιεραρχία της Εκκλησίας – κάλεσαν το άθεο κράτος να αναλάβει ξανά ολόκληρη την Εκκλησιαστική εκπαίδευση, με το σκεπτικό, «το γε νυν» ότι η Εκκλησία δεν διαθέτει τα κατάλληλα στελέχη. Αν είναι δυνατόν!!!

Οι σκοτεινοί κύκλοι, οι δυνάμεις του σκότους και το πολιτικό κατεστημένο βρήκαν τον άνθρωπό τους, τον Σεραφείμ Τίκα και στήνοντάς τον στην αρχιεπισκοπική καθέδρα τον στήριξαν με νύχια και με δόντια για να κάνουν την δουλειά τους. Ήταν (μας περιγράφει ο Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος), «ο πλέον ακατάλληλος, ο πλέον ανίκανος, ο τρομερά αδέξιος και φοβερά επιζήμιος δια την Ελλαδικήν Εκκλησίαν Πρωθιεράρχης» (10/10/1974). Αυτός φίμωσε κάθε δραστηριότητα και σφράγισε ερμητικά τις πύλες δημιουργίας πιστεύοντας ότι μπορεί να πορευτεί με τη συνοδεία των ΜΑΤ και της

χονδρής συναλλαγής με τα πρόσωπα του κατεστημένου!

Έτσι πέρασαν από τότε μέχρι σήμερα σαράντα πέντε (45) χρόνια αδράνειας. Τα θεμέλια για την αναβάθμιση της Εκκλ. Παιδείας που έβαλε ο μακαριστός Ιερώνυμος Α΄ ανατινάχθηκαν στον αέρα. Όλα τα προγράμματα για την ανάπτυξη ξεσκίστηκαν. Η υψηλοί στόχοι ανακόπηκαν. Η αξιοποίηση της Εκκλησιαστικής περιουσίας εξαυλώθηκε, χαρίζοντάς την σε ημέτερους ή ξεπουλώντας την αντί πινακίου φακής. Οι σχεδιασμοί διακονίας και ποιμαντικής σφραγίστηκαν στα ντουλλάπια και οι ελπίδες πνίγηκαν...

Από 'κεινή την ημέρα (12 Ιανουαρίου 1974) η πορεία υπήρξε κατηφορική. Η κατολίσθησή της ραγδαία. Οι καθηγητές που είχαν επιστρατευθεί με θεολογικό εξοπλισμό και πνευματική συγκρότηση απομακρύνθηκαν. Οι συνθήκες σπουδών και το κλίμα ήθους διακόπηκε. Τα συγγράμματα πολτοποιήθηκαν. Το υπουργείο ικανοποιημένο που εγκλώβισε πάλι την Εκκλησία, άρχισε να διαμορφώνει καταστάσεις πνικτικές και εκρηκτικές, τοποθετώντας σε καθηγητικές θέσεις Θεολόγους αθεολόγητους – ΚΑΙΡΗΣΤΕΣ. Το αυτό έκανε και η Εκκλησία τοποθετώντας στην διοίκηση και σε τομείς ενημέρωσης συνεργάτες, τους παντός ΚΑΙΡΟΥ.

Και τούτη την ώρα η ηγεσία της Εκκλησίας που αποτελείται από απόπαιδα και έγγονα του Σεραφείμ Τίκα σταυρώνει τα χέρια και ολοφύρεται. Σχοινοβατεί και δεν ξέρει από ποια μεριά θα πέσει. Είναι πέρα για πέρα ανέτοιμη.

Μοιάζει με σκάφος που πλέει σε φουρτουνιασμένο πέλαγος χωρίς κυβερνήτη και συγκυβερνήτες, δίχως στιβαρό χέρι στο τιμόνι και έμπειρους ναύτες, έρμαιο στην ορμή των κυμάτων, αβοήθητο ανάμεσα στους υφάλους, σε μια πορεία ανεύθυνη και ανέλπιδη.

Η αθεΐα μπήκε για τα καλά στα σπίτια μας. Η Ευρώπη έχει εισβάλει στην πατρίδα μας και σαλπίζει αυτή τα εμβατήρια των μεταρρυθμίσεων (γάμοι ομοφυλοφίλων, αντιρατσιστικό, αλλαγή φύλου, θρησκευτικά, σχολικές γιορτές, αργίες τις Κυριακές κ.ά.) με τους πιστούς να διερωτώνται: Και οι ποιμένες που είναι;

Ο αρχιεπίσκοπος έχει κάνει τόσες συναντήσεις κρυφές και φανερές που δεν έχουν γίνει δεκαετίες, και πάντα το συμπέρασμα στερεότυπο: «**Να μην διαταραχθούν οι διακριτοί ρόλοι**». Δηλαδή εμείς με τις λειτουργίες μας, τα πανηγύρια μας και το μισθό μας, και σεις, κ. Πρωθυπουργέ, τη δουλειά σας!!!

Αχ! μακαριστέ μας Αρχιεπίσκοπε Ιερώνυμε Α΄ (Κοτσώνη) που, με την προφητική σου διωρατικότητα, προείδες την αθεϊστική θύελλα που θα έρχονταν, και γι' αυτό προσπάθησες να στήσεις την απαραίτητη πνευματική υποδομή σε γερά θεμέλια, και δεν αναπαύοσουν στο κατεστημένο, με την απόδοση ψεύτικων τιμών και την επιφανειακή προστασία της "επικρατούσης θρησκείας" με αστυνομία και ΜΑΤ.

Οραματίζοσουν μια Εκκλησία ελεύθερη και δυναμική, με μια παιδεία που οι νέοι θα διδάσκονται την Ορθόδοξο πίστη, όπως μας την παρέδωσαν οι Απόστολοι, οι άγιοι πατέρες, οι μάρτυρες και ομολογητές..., με ένα κλήρο, πνευματικής και θεολογικής στάθμης, που θα στέκονταν αντάξια στο πνευματικό του έργο, συσφίγγοντας τους δεσμούς αγάπης ανάμεσα στους Ποιμένες και το ποίμνιο...

[ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ]

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

«Ιερός Πόλεμος» ξέσπασε στην εκκλησία. Πρωτόγνωρο γεγονός έγινε γνωστό λίγη ώρα πριν την εκτύπωση της εφημερίδας. Ο πατριάρχης Βαρθολομαίος και ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος οδεύουν στα δικαστήρια! Ο λόγος της σύγκρουσης, δεν είναι για θέματα δογματικά, Κανονικά, πνευματικά, διοικητικά σε όλα αυτά συμφωνούν αλλά για οικονομικά, δηλαδή τον ΜΑΜΜΩΝΑ τραβιούνται στα δικαστήρια! Κύριε Ελέησον (Στο επόμενο θα γράψουμε σχετικά)

Το ένα πανό έγραφε:

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ 20 ΧΡΟΝΙΑ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ & ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ;

Το δεύτερο πανό έγραφε:

ΙΓΝΑΤΙΕ ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ (πριν 21 χρόνια) ΠΡΟΑΝΗΓΕΙΛΕΣ (ΓΙΑ ΤΟ «ΙΕΡΟ ΧΡΗΜΑ») • ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ=μήπως... «Λαθος ταξίδεψαν σε offshore; • ΚΑΘΑΡΑ ΧΕΡΙΑ = μήπως «λάθος» ΛΕΡΩΣΑν; • ΚΑΘΑΡΣΗ = μήπως... λάθος ΤΑ ΠΛΑΚΩΣΕ Η ΣΗΨΗ; - ΔΙΑΦΑΝΕΙΑ= μήπως...λάθος ΕΓΓΙΝΕ ΑΔΙΑΦΑΝΕΙΑ; ΣΑΣ ΡΩΤΑΜΕ! ΑΥΤΟ ΤΟ «ΙΕΡΟ ΧΡΗΜΑ» ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΗΜΑΓΜΕΝΟΥΣ ΝΑΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ!!!

ΑΠΟ ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ... ΜΑΥΡΗ ΜΑΥΡΙΛΑ ΠΛΑΚΩΣΕ!

Με τις νέες εκλογές επισκόπων ο πιστός λαός αναθάρρησε κάπως, διότι είδε, για μια φορά ακόμα, ότι δεν πέρασε η γραμμή του Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου να τακτοποιήσει τον συμφωνημένο εκλεκτό του πρωτοσύγκελο Δημητριάδος Δαμασκηνό Κιαμέτη.

Ο ευσεβής λαός πίστευε – και δεν έχει άδικο – ότι και ο π. Δαμασκηνός πρεσβεύει ό,τι και ο προϊστάμενός του δεσπότης Ιγνάτιος Γεωργακόπουλος (οικουμενισμό, μεταπατερική θεολογία, λειτουργική αναγέννηση...), γι' αυτό, και ένιωσε “χαρά μεγάλη”.

Δεν πέρασε όμως ούτε ένας μήνας και η χαρά μεταβλήθηκε σε πυκνή μαυρί-

λα διότι ο νέος δεσπότης Καβάλας, Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου, Στέφανος – όπως αποκάλυψε ο π. Νικόλαος Μανώλης – πρέπει να είναι μεγάλος Οικουμενιστής και αυτό γιατί είχε δηλώσει ότι: “Οικουμενισμός δεν υπάρχει, αλλά είναι μια νοσηρή φαντασία που γεννήθηκε από κάποιους...!!!”. Όταν τον ρώτησε, ότι ο όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς αποκαλεί τον Οικουμενισμό παναίρεση, ο νεοφανής δεσπότης της Αποστολικής μητρόπολης Καβάλας απάντησε: «**Ούτε αυτός – ο όσιος Ιουστίνος – ξέρει τι λέει!**».

Αυτό είναι φοβερό! Να υψώνει το σπιθαμιαίο “θεολογικό” ανάστημά του ο λιλιπούτειος Καβάλας Στέφανος σ' έναν γίγαντα της δογματικής Ορθόδοξης θεολογίας των τελευταίων αιώνων. Αυτό το παράπτωμά του δεν κινείται μόνο στο επίπεδο της φαιδρότητας, αλλά είναι μια μεγάλη βλασφημία.

Εμείς είχαμε, έχουμε και θα έχουμε ερωτηματικά για τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο Λιάπη.

Επί των ημερών του έχει βάλει την ελλαδική Εκκλησία σε μεγάλη περιπέτεια!!!

ΕΦΙΑΛΤΗΣ!

Οι παπάδες από χρόνια βλέπουν εφιάλτες. Κοιμούνται, ξυπνούν και το μυαλό τους βρίσκεται στον ταχυδρόμο, μην τους φέρει γράμμα από την Μητρόπολη, διότι κάθε φορά και κάποιον καινούργιο μαντάτο θα έχει μέσα.

Πολλοί δεν τολμούν καν να το ανοίξουν, λες και είναι παγιδευμένο με βόμβα, και ρωτούν συναδέλφους να πληροφορηθούν το περιεχόμενο. Τους έχει πιάσει δεσποτική φοβία!

Όλοι, σχεδόν, οι φάκελοι που φθάνουν στους ναούς έχουν “εγκύκλιες σημειώσεις” για δίσκους υπέρ Ορφανοτροφείου, Γηροκομείο, Συσσίτια, Ραδιόφωνο, Εξωτερική Ιεραπο-

στολή, ΛΑΦΚΑ, ΕΛΦΑ, τριτέκνους Θράκης, Παναγίου Τάφου, Σινά, Τρόφιμα κ.ά. διαφόρων αφορμών για έκτακτα χαράτσια... Το ίδιο σκηνικό επαναλαμβάνεται αρκετές φορές μέσα

στο χρόνο.

Μετά έχουν τις τριμηνίες, τους προϋπολογισμούς υπέρ Δημοσίου, Μητροπολιτικού γραφείου, Μητροπολιτικού Μεγάρου, Συνοδικού Μεγάρου, Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε., Αποστολικής Διακονίας, Λογίφιας, Φ.Α. κατασκηνώσεων,

Πνευματικής Δράσης, Βυζαντινής Σχολής, Ραδιοφωνικού Σταθμού της Εκκλησίας και τοπικού, Επισκοπικού, Κοινωνικών ιδρυμάτων και δεν συμμαζεύεται!

Είκοσι δύο (22) χρόνια, φάκελο, με λόγο παρηγορητικό, δεν έχουν πάρει. Σύναξη Ιερατική κάνει, για **χρήματα** μιλάει. Στη μητρόπολη πάνε για διάφορες δουλειές, για **λεφτά** τους μιλούν... Τηλέφωνο τους παίρνουν για κά-

ποια πληροφορία, στα **χρήματα** καταλήγουν. Όπου βρεθούν και όπου σταθούν για **χρήματα** μιλούν.

Ιερέας σε στιγμή αγανάκτησης φώναξε: **Αμαν, πια, λεφτά, λεφτά, λεφτά...** έλεος πλέον! Μας γίνετε **ΕΦΙΑΛΤΗΣ!**

ΤΑ «ΒΑΚΟΥΦΙΚΑ»

Οι Μουσουλμάνοι τα σεβάστηκαν οι Χριστιανοί τα καταπάτησαν

συνέχεια από τη σελ. 1

κόσια χρόνια σκλαβιάς καθώς και οι τσιφλικάδες στη συνέχεια διότι θεωρούσαν ασέβεια και κατάρα για το ριζικό τους αν πείραζαν το “**Βακούφικο**”.

Με την αναδιανομή των κληρών το 1910 οι πρόγονοί μας συμφώνησαν να πάρουν κάτι λιγότερο στον κλήρο τους και το υπόλοιπο να το δώσουν στον άγιο και προστάτη του χωριού για συντήρηση του ναού, και την αμοιβή των εργαζόμενων σ' αυτόν.

Αυτή την παράδοση την τήρησαν με ευλάβεια όλοι οι διαποιμάναντες επίσκοποι την μητρόπολη Λαρίσας, μηδὲ εξαιρουμένου του Σεραφεΐμ Ορφανού. Αν και άρπαζε τα πάντα – γι' αυτό και τον ονόμασαν: Τσακάλι, Λυσσιάρη, Τσιφλικά, Μπουρζουμπαπά... – εν τούτοις τον “**Βακούφικο**” κλήρο δεν τον άγγιξε.

Ερχόμενος ο Ιγνάτιος – φτωχόπαιδο ήταν – άρχισε να χαρατσώνει υπέρ – υπέρ... διαφόρων “**Ιερών σκοπών**” της μητρόπολης. Για να είναι δε πλήρως ενήμερος – αυτό συνέβη για πρώτη φορά – τοποθέτησε ιερέα (δραγάτη) να παρακολουθεί τα “**Βακούφικα**” των ναών μην τους ξεφύγει κάποια!

Προ τετραετίας ο κ. Ιγνάτιος με εγκύκλιο ζητούσε από τους ιερείς να τον ενημερώσουν για τα “**Βακούφικα**” δηλαδή τι εννοιακό και εφημεριακό κλήρο έχουν ή οποιαδήποτε άλλη περιουσία είχε ο ναός. Ακολούθησε αυστηρή προειδοποίηση προς τους “ευλαβείς” ιερείς, ότι καμιά δημοπρασία για ενοικιάσεις χωραφιών και διαμερισμάτων δεν θα πραγματοποιούνταν αν δεν παραβρισκόνταν εκπρόσωποι της μητρόπολης (!). Ο λόγος...;

Πρόπερσι (22/9/2015) με την υπ' αρ. πρωτ. 922 καλούσε “τον ευλαβή ιερών κλήρον” της θεοσώστου Μητροπόλεως Λαρίσας να υποβάλλει στην Ιερά Μητρόπολη φωτοτυπίες της πρώτης σελίδας των βιβλιαρίων καταθέσεων, εις το οποίο να καταφαίνεται ότι τα χρήματα είναι κατατεθειμένα επ' ονόματι του Εκκλ. Συμβουλίου (!!!). Ο λόγος...; Τότε είχαμε την άγνωστη (γνωστή) υπόθεση. Σε ναό χωριού που πήρε από απαλλοτριωμένο “**Βακούφικο**” εννοιακό κτήμα αποζημίωση περί τις 230.000 ευρώ, τα χρήματα βρέθηκαν με διάφορα τερτίπια στη μητρόπολη για... “**φύλαξη**”. (Γράψαμε σχετικά στο φ. 206 σελ. 8 “**ΔΕΣΠΟΤΙΚΟ DELIRIUM**” ότι υπήρξε και εισαγγελική παρέμβαση).

Παραπλήσια περίπτωση. Το περυσινό καλοκαίρι βιβλιάρια καταθέσεων 140.000 ευρώ εραδικής επιτροπής ανεγειρομένου ναού στην παραπήνια περιοχή βρέθηκε περίεργα στη Μητρόπολη για “**φύλαξη**”. Αναγκάστηκαν να το επιστρέψουν – βέβαια με κάποιο κόστος – γιατί μαζεύτηκε η εννοια με “**αγαθές**” προσθέσεις (!!!) (Γράψαμε και γι' αυτό στο φ. 231/σελ. 8 “**ΑΝΑΒΡΑΣΜΟΣ**”).

Στην πορεία είχαμε πωλήσεις “**Βακούφιων**” διαμερισμάτων κ.ά. Τα χρήματα πού κατέληξαν! Αν μας ρωτάτε... δεν γνωρίζουμε!!!

Φέτος χειμωνιάτικα (6 Φεβρ. 2017) στους Ιερείς ήρθε ένα άλλο “**ΕΓΚΥΚΛΙΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ**” (αρ.

πρωτ. 311) που τους ενημέρωνε ότι πρέπει να ξεχάσουν όσα έπαιρναν από τον εφημεριακό κλήρο, διότι από τώρα και στο εξής, μόνο το 20% θα λαμβάνουν. Βιάζονταν δε απ' αυτό το “φόρο εισοδήματος” και τον “**ΕΝΦΙΑ**”, δεν μένει σχεδόν τίποτε για τον ιερέα”.

Μπήκαμε στο Καλοκαίρι με τη ζέση να βρίσκεται στο ζενίθ (12/7/2017) όταν ο δεσπότης Ιγνάτιος συγκάλεσε Μητροπολιτικό Συμβούλιο με ένα εκ των θεμάτων, τη δική του εισήγηση “περί της διαχείρισης του αγροτικού κλήρου των Ενοριών...”.

Και τί αποφάσισαν...;

«**Όπως άφη την από πολλών ετών, και εθιμικό δικαίω, προφορική Απόφαση των κατά τόπους Εκκλησιαστικών Συμβουλίων των Ενοριών της Ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσας και Τυρνάβου ίνα διαθέτσει προς εκμετάλλευσιν εν τμήμα του αγροτικού κλήρου της Ενορίας εις τον εκάστοτε Εφημέριον προς ενίσχυσιν και αρωγήν αυτού, και επιστροφή ο λεγόμενος «Εφημεριακός» κλήρος προς την αποκλειστική διαχείρισιν των Εκκλησιαστικών Συμβουλίων των Ενοριών, ως ο Νόμος ορίζει, προκειμένου να αποφευχθούν νομικά αταξία εις τας φορολογικές και οικονομικές διαχειρίσεις.**»

Αυτή η απόφαση παρέμεινε κλειδωμένη στο συρτάρι του κ. Ιγνατίου ένα τετράμηνο περίπου. Ίσως περίμενε να τελειώσει και η πρώτη Ιερατική Σύναξη του Οκτωβρίου για να μην υπάρξουν παρατροχάσματα. Και την επομένη της Συνάξεως την εξαπέστειλε με την υπ' αρ. 363 ΕΓΚΥΚΛΙΟ 20/10/2017, η οποία και κατέληγε: «**Οθεν παραγγέλλομεν υμίν όπως εφαρμόσητε την ως άνω Απόφαση του Μητροπολιτικού Συμβουλίου, ως ρητώς ο Νόμος ορίζει.**»

ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ για έναν “**αρχιερέα**”, “**πνευματικό**” πατέρα να μην έχει το θάρρος να ομολογήσει στους Ιερείς: “**Τα έσοδα από τα «βακούφικα» εφημεριακό κλήρο τα θέλω, διότι ο Μπεζαχτάς της αγίας Παρασκευής τελείωσε και τα οικονομικά είναι σε άθλια κατάσταση και δεν μπορώ πλέον να φτιάξω ούτε μια στολή, ή να ταξιδεύσω σε περιοχές που υπάρχουν off-shore εταιρίες**” αλλά να κρύβεται πίσω από μία απόφαση, που ο ίδιος την εισήγησε, την ψηφίσατε και δεν γνωρίζουμε κατά πόσο είναι νόμιμη, διότι μια παράδοση εκατονταετίας πιστεύουμε ότι δεν ακυρώνεται από ένα μητροπολιτικό Συμβούλιο!

Και αν ακόμα, δέσποτα, είναι νόμιμη και ακυρώνεται την παράδοση που σεβάστηκαν αλλόθρησκοι, άπιστοι, άθεοι, δώκτες της πίστης... πως θα ησυχάσεις και θα κοιμάσαι ήρεμος όταν στερείς το βοήθημα σε ιερείς μικρών χωριών, Γ & Δ' κατηγορίας, πολύτεκνους, με σπουδές παιδιών σε πανεπιστήμια – ΤΕΙ, και με, σχεδόν, κανένα μυστήριο ολόκληρο το χρόνο, εκτός καμιάς κηδείας...;

Δέσποτα Ιγνάτιε, μούρχεται να φωνάξω δυνατά τα λόγια του μεγάλου λαϊκού βάρδου, Μάρκου Βαμβακάρη. «**Όσοι έχουνε πολλά λεφτά νάξερν πια κάνουν, άραγε σαν ποθάνουνε – ψεύτη ντονιά – μαζί τους θα τα πάρουν...;**».